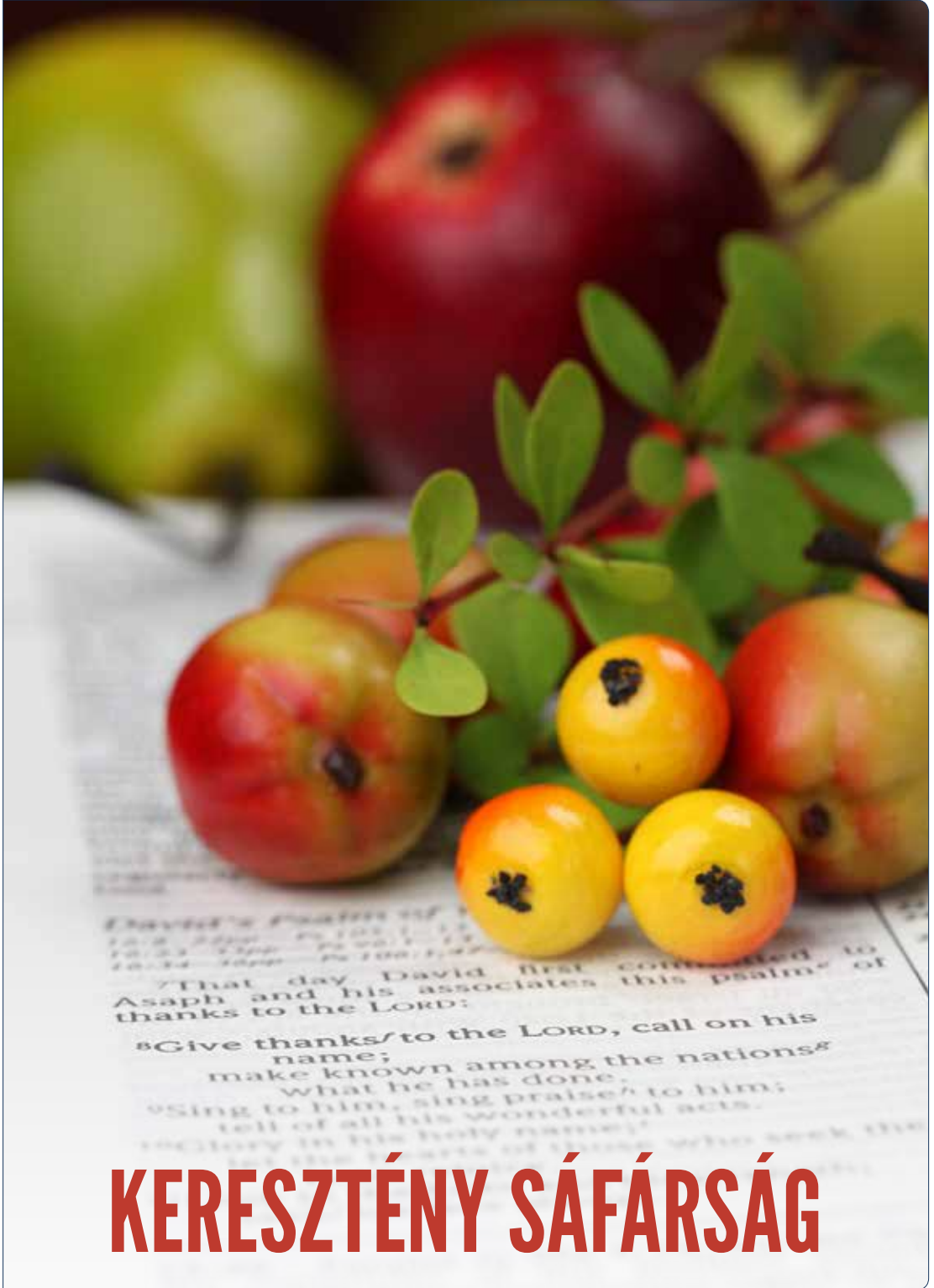

2016. SZEPTEMBER: „PRÓBÁLJATOK MEG ENGEM!” + MI FONTOS ISTENNEK? + A SÁFÁRSÁG ELVEI DÁNIEL KÖNYVÉBEN + A SÁFÁRSÁG ÉS A SZOMBAT
+ SEGÍTSÉGNYÚJTÁS VAGY ÁLDOZATHOZATAL? + EVANGÉLIUM AZ EVANGÉLIUM NÉLKÜL ÉLŐKNEK + MINDEN ÁLDÁS FORRÁSA

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETÉLET VÁRÓKNAK

KERESZTÉNY SÁFÁRSÁG

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

6

3 A hónap témája

Eduard Călugăru

„Próbálgatok meg engem!”

6 A hónap témája

Ionel Soponariu

Ne téveszd szem elől a lényegét!

8 A hónap témája

Dumitru Lupu

A család és a keresztény sáfárság

9 A hónap témája

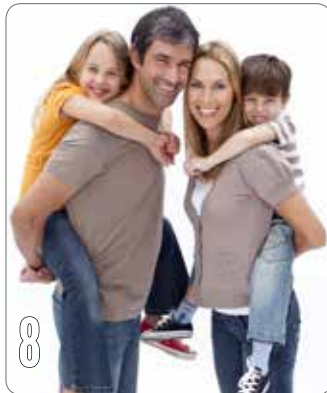
Vali Bădescu

Mi fontos Istennek?

11 A hónap témája

Viorel Răducan

Az idő

8

13 A hónap témája

Ioan Alin Feier

Pénz nélkül maradtam...

15 A hónap témája

Bogdan Vlad

A sáfárság elvei Dániel könyvében

17 A hónap témája

Steven Kasperbauer

A sáfárság és a szombat

21 A hónap témája

Cătălin Bărbulescu

Segítségnyújtás vagy áldozathozatal?

22 A hónap témája

A tized és az adományok gyűjtésére alkalmas idő

13

23 Ügyosztályok

Petre Niță

Evangélium az evangélium nélkül élőknek

24 AMiCUS Nagyszében

Adriana Negruț

„A régi ösvények”

26 Azonosságunk pillérei

Florin Lăiu

A szentély a dogma és a felülvizsgálat között (1930–1980) – II. rész

30 Gyermekeoldal

Alina Chirileanu

Hogyan köszönhetem meg Nekí?

31 Szívtől a szívig

Ștefan Tomoiagă

Minden áldás forrása

21

Isten ajándéka, hogy úgy élhetjük életünket, ahogy akarjuk. Dönthetünk úgy, hogy engedelmeskedünk Neki, azt cselekedvén, ami kedves Előtte, vagy pedig élhetünk vallásos emberekként, akik szigorú Úrnak ismerik Istent, teljesítjük, amit elvárnak tőlünk, és várjuk, hogy az ítélet napján az igazak jutalmában részesüljünk, de csalódottan tapasztalhatjuk majd, hogy ez nem lesz így. Mivel szeretjük Azt, Aki a legdrágább kincsét áldozta fel megmentésünkért, mi is teljes szívből, teljes lélekből és minden erőnkől szolgáljuk Őt.

2016. szeptember. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Lóránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; Tanácsadók Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Pașca, Georgel Pîrlitu, Szász Ernő; Különleges munkatársak Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Fordította és szerkesztette Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; Tel. 0740-100015; E-mail mezeiaron@yahoo.com; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 0020, Fax 021/323 0040

ISSN 1842 - 3361

„PRÓBÁLJATOK MEG ENGEM!”

Ezerkilencszázkilencvenkilenc ősze volt, egy új egyetemi év kezdete. Jászvásár – Moldova kulturális, gazdasági és akadémiai központja – a diákokat fogadta. A több, mint 60.000 egyetemista közt volt egy fiatal lány is, aki első évét kezdte az „Alexandru Ioan Cuza” Tudományegyetemen.

Egy jó barátnőjével együtt érkezett a városba. Szülei, családjaik távol maradtak. Egy a katolikus egyház által működtetett kollégiumban kaptak szállást, ahol a diákok többsége katolikus vallású volt. Azért sikerült itt szobát bérelniük, mert a barátnője katolikus volt. Habár ő maga ortodox vallású volt, nem idegenkedett a katolikus környezettől, hiszen több katolikus szertartáson is részt vett már.

Az első szombaton elment a jászvásári „Sărărie” adventista gyülekezetbe. A testvérek szeretettel fogadták, köztük a gyülekezet lelkésze és Baciú Marta testvérnő, aki meg is hívta őt ebédre. Nem akkor járt először adventista imaházban. Nem tervezte, hogy adventista lesz, de azért kedvét lelte azoknak a könyveknek az olvasásában, melyeket néhány éve megkeresztelkedett bátyjától kapott.

Következtek a lelki gyötördések, beszélgetések, kérdések és az útkeresés: melyik az igaz egyház? Eltelt egy kis idő, amíg megszülettek az első fontosabb döntések: a szombat megtartása, a szombati vizsgáktól való távolmaradás, az egészséges táplálkozás és az adventista egyház életében való részvétel.

A tized kérdése azonban nem foglalkoztatta... Egészen addig a napig, amikor behívták az egyetem titkárságára, hogy átvegye az érdemösztöndiját. Szép summa gyűlt össze, ugyanis hónapokig nem vette ki. Nagyon boldog volt, mert sok mindent kellett vásárolnia.

Végre megvehette, amire annyira vágyott! Ugyanakkor kérdések emésztették: az ösztöndíj jövedelemnek minősül? Kell-e tizedet adni belőle? Egyáltalán kell-e tizedet fizetnie, ha nincs megkeresztelkedve? Az ortodoxoknál nem fizet-

nek tizedet, s a katolikusoknál sem. Bibliai követelmény vagy pedig az egyház egyik szabálya? Mit tegyen? Kiszámolta a tizedét, és soknak tűnt. Mennyi mindenről kellett volna lemondania azért az összegért! Nem lehetne kevesebbet fizetni?

A barátnőjének is örömteljes napja volt. Még tán az övénel is boldogabb. Amint megkapta az ösztöndíját, el is költötte, megvásárolta, amire annyira vágyott. Lelkifurdalás nélkül. Nem ismerte a tizedfizetés fogalmát.

Közeledett a szombat. Döntenie kellett. Kihez forduljon tanácsért? Kivel beszélje meg ezt a problémát. Végül megtalálta: Isten a legjobb Tanácsadó. És ha Ő így mondja, a legbiztosabb, ha aláveti magát Neki. A tized- és adománygyűjtés percei alatt boldogan tette a borítékot a kosárba. Háborgó szíve megnyugodott, békét és bizalmat érzett Isten ígéretei iránt.

„Istennek gondja van rám!” – mondogatta magában. És így is volt. Néhány nap múlva az ifjú lányt újra behívták a titkárságra, és nem kis meglepetésére közölték vele, hogy megemelték az ösztöndíját, és a különbözet nagyobb volt, mint a tized összege, amit odaadott Istennek! Micsoda válasz az imáira! Beteljesedtek Lukács evangéliumának szavai: „Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti ötletekbe. Mert azzal a mértékkel mérnek néktek, amellyel ti mértétek” (Lk 6:38).

A Szentírásban egyetlen hely van, ahol Isten lehetőséget ad, hogy próbára tegyünk Őt. Malakiás 3:10 versében olvashatjuk: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.” Jóllehet azt mondja, hogy a nép hűtlen volt Hozzá a tized

**TIZEDEK ÉS
ADOMÁNYOK
- EDUARD
CĂLUGĂRU**

**„HOZZÁTOK BE
A TIZEDET MIND
AZ ÉN TÁRHÁZAMBÁ,
HOGY LEGYEN
ENNIVALÓ AZ ÉN
HÁZAMBAN, ÉS
EZZEL PRÓBÁLJA-
TOK MEG ENGEM,
AZT MONDJA
A SEREGEKNEK URA,
HA NEM NYITOM
MEG NÉKTEK AZ
EGEK CSATOR-
NÁIT, ÉS HA NEM
ÁRASZTOK REÁTOK
ÁLDÁST BŐSÉGESEN.
(MAL 3:10).**

TIZED	ADOMÁNYOK
Bárki felajánlhatja	Bárki felajánlhatja
Isten számára	Isten számára
Szent	Szettek
Imádati aktus	Imádati aktus
Spirituális megnyilatkozás	Spirituális megnyilatkozás
Számlálás útján különítjük el	A legjobbat ajánlották fel
A tisztességet fejezi ki	A nagylelkűséget fejezi ki
10%	Amennyit a szíved diktál
Isten kincstárába kell eljutnia	Az adományozó határozza meg
Az evangélium szolgálóinak	A szolgálat egyéb területeinek

és az adományok terén (Mal 3:8), és hogy emiatt átkokat kell elszenvednie (Mal 3:9), Isten mégis megengedi, hogy próbára tegyék.

„A menny Istene azt kéri áldottjaitól, hogy tegyék Őt próbára... Ez az üzenet ma sem vesztette el érvényességét és erejét. Ugyanolyan aktuális és fontos, mint maguk Istennek az ajándékai, amelyek mindig újak és szüntelenül részesülünk belőlük. Isten prófétája üzeneteinek fényében nem

„SENKI SE TEKINTSE JOGÁNAK, HOGY VISSZATARTSA A TIZEDET, HOGY AZT A MAGA ELGONDOLÁSA SZERINT HASZNÁLJA FEL. KÉNYSZERHELYZETBEN SE FORDÍTÁK A MAGUK CÉLJAIRA, SE OLYASMIRE, AMIT ŐK AZ ÚR MUNKÁJÁNAK TEKINTENEK.”

(ELLEN G. WHITE, *Bizonyságtételek*, 9/247)

nehéz megértenünk, milyen felelősség nyugszik rajtunk. Isten nem hagy minket a sötétségben, ne hogy megbotránkozzunk vagy engedetlenek legyünk. Az igazság pontosan ki van nyilatkoztatva, és mindenki, aki tisztességes akar lenni Isten előtt, meg fogja érteni. Jövedelmünk egy tizede Istené. Ráteszi kezét arra a részre, amelyet megkért, hogy adjunk vissza Neki, majd ezt mondja: »Megengedem majd, hogy élj a javaimmal, miután félreteszed számomra a tizedet, és adományaiddal Elém járulsz.«

Az Úr azt kéri gyermekeitől, hogy a kincstárba hozzák be a tizedet, pontosan, tisztességesen, hűségesen, és emellett arra is buzdít, hogy adományokat is hozzunk. Senki sem köteles elhozni az Úrnak a tizedét és az adományait, de ugyanúgy igaz az is, hogy Isten kamatostól visszakéri az embertől mindazt, ami az Övé. Ha az emberek hűtlenek a tizedet illetően, és semmibe veszik a parancsát, nem sokáig részesülnek még áldásaiban” (Ellen G. White, *Tanácsok a keresztyén sáfársághoz*, 64).

Amikor Isten azt mondja, hogy tegyük Őt próbára, két feltétel teljesítésére kér meg a tizedet illetően. Az első feltétel, hogy a tizedet hozzuk a kincstárba, amely a Hetednap Adventista Egyház szervezeti struktúrája alapján az egyházterület jelenti (a gyülekezetben összegyűjtött tizedet ezért küldik tovább az egyházterület pénztárába). A másik feltétel pedig az, hogy a teljes összeg jusson el az egyházterület pénztárába. Azok, akik teljesítik ezeket a feltételeket, látható eredményekkel számolhatnak. Lehet, hogy ezt nem értik a körülöttünk élők, de akik próbára teszik Istent, érteni fogják. Tudni fogják, hogy Isten szava igaz, és Ő mindig betartja, amit ígér. És ami még fontosabb: megtapasztalják azt az egyedi békét, amely az engedelmség gyümölcse.

Az utóbbi időben többen is megkérdezték az egyháztagok közül (az ország különböző részein), hogy miként kell helyesen eljárniuk a tizeddel: „Lelkész testvér, felhasználhatom-e a tizedet evangelizációra, vagy jól teszem, ha a gyülekezetemnek adom különböző költségeinek fedezésére? Adhatom egy misszionáriusnak? Vásárolhatok belőle könyveket a misszióhoz?” Válaszom egyértelmű volt: „A tizedet nem lehet így felhasználni, mivel ez akkor nem tizednek, hanem adománynak minősül. A 10 százalékos arányt betartatók, viszont nem oda jutna a pénz, ahova kell. A tized elve nem csak a jövedelem 10 százalékára vonatkozik, hanem rendeltetési helyére is.”

A Biblia két kategóriára osztja mindazt, amit Istennek felajánlunk: tizedre és hálaadományokra. A kettő közt vannak hasonlóságok, de különbségek is.

Hasonlóságok:

- » Mind a tized, mind az adomány bárki által felajánlható, nem kell hozzá tagsági státusz.
- » Mindkettőt Istennek ajánljuk fel. A tized Isten része (3Móz 27:30–32), továbbá Krisztus azt mondja, hogy minden adománnyal, amellyel valakin segítünk, olyan, mintha Istennek ajánlottuk volna fel (Mt 25:34–46).

- » Mind a tized, mind az adomány szent, mivel az Istené (3Móz 6:17.25.29; 10:12; 14:13; 20:26; 27:9–10.28.33). A tízedet és az adományokat kezelő személyek nagy felelősséggel tartoznak Istennek abban, hogy hogyan kezelik ezeket az összegeket.
- » Mind a tized, mind az adományok felajánlása egy imádati aktus (1Móz 28:22). Amikor tízedet vagy adományokat viszünk be Isten házába, elismerjük Istent minden javaink Tulajdonosának, minden áldásunk Forrásának.
- » Mind a tized, mind az adományok felajánlása egy spirituális megnyilvánulás. Nem illetéket vagy tagsági díjat fizetünk, senkit nem zárnak ki az egyházból, ha nem ajánlja fel az Úrnak a tízedet, vagy nem adományoz. Ezeknek az embereknek nem az egyház szervezetével, hanem Istennel van problémájuk.

Különbségek:

- » Amikor állatokból vagy természetből adtak tízedet, számolás útján választották ki a tízedrészt. Az adományok esetében azonban mindig a legszebb állatot vagy termést választották ki az Úrnak (3Móz 22:18–22).
- » A tízed az Isten iránti hűséget fejezi ki. Akkor vagyunk tisztességesek, ha jövedelmünk tízedrészt az Úrnak adjuk, ami voltaképpen

„AZ ÚR AZT KÍVÁNJA, HOGY INTÉZŐI PONTOSAN KÖVESSÉK ISTENI ÚTMUTATÁSAIT. NE ZAVARJÁK MEG AZ ÚR TERVEIT AZZAL, HOGY JÓTÉKONYKODNAK, VAGY VALAMELY AJÁNDÉKOT VAGY ÁLDOZATOT AKKOR ÉS ÚGY HASZNÁLNAK FEL, AMINT ŐK, AZ EMBERI ESZKÖZÖK, JÓNAK LÁTJÁK. NAGYON SZEGÉNYES MÓDSZER, HA EMBEREK JAVÍTANI IGYEKEZNEK ISTEN TERVÉN, HA HEVENYÉSZNEK, HA MEGGONDOLATLAN JÓÉRZÉSÜKRE HALLGATNAK, ISTEN KÖVETELMÉNYEIBŐL ELÉGÍTIK KI AZOKAT. ISTEN FELHÍV MINDENKIT, HOGY TEKINTÉLYÜKET AZ Ő RENDELÉSE SZERINT VESSÉK LATBA.”

(Bizonyágtételek, 9/248)

„NAGYON VILÁGOS, HATÁROZOTT ÜZENETET KAPTAM NÉPÜNK SZÁMÁRA. AZ ÚR FELSZÓLÍTOTT, HOGY KÖZÖLJEM VELETEK: HIBÁT KÖVETEK EL, HA A TIZEDET KÜLÖNBÖZŐ, ÖNMAGUKBAN VÉVE HELYES CÉLOKRA FORDÍTÁJOK, DE AMELYEK NEM AZOK A CÉLOK, AMELYEKRŐL AZ ÚR MEGMONDTA, HOGY A TIZEDET FORDÍTANUNK KELL. AKIK ÍGY HASZNÁLJÁK FEL A TIZEDET, ELTÉRNEK AZ ÚR RENDELÉSÉTŐL. ISTEN ÍTÉLNI FOG EZEKÉRT A DOLGOKÉRT.”

(Bizonyágtételek, 9/248)

- nem is a mienk. Ettől eltérően az adományozás jellemünk egy másik vetületét fejleszti: a nagylelkűséget. Amikor adományozunk, szabadon dönthetjük el, hogy mire és milyen összegben tesszük ezt.
- » A tízed esetében a Szentírásban meg van határozva, hogyan kell azt kiszámítani (3Móz 27:30–32). Az adományok esetében nincs meghatározva egy bizonyos százalékarány, itt mindössze a lelkület a fontos (2Kor 9:7).
- » Isten határozta meg, hová kell eljutnia a tízedünknek: a teljes összeget „az Úr tárházába” kell bevinnünk (Mal 3:10 – ez is bizonyítja, mekkora felelősség terheli a tízedet kezelő személyeket). Ezzel ellentétben az adományokat bárhová felajánlhatjuk, ahol úgy ítéljük meg, hogy szükség van rájuk (a gyülekezetnek, egy betegnek, egy szükségben lévő rokonnak, az Adventista Médiaközpontnak, az ADRA-nak, stb.).
- » Isten meghatározta, kik és milyen körülmények között lehetnek a tízedből származó összegek kedvezményezettjei (4Móz 18:21.24.26–28), míg az adományok kedvezményezettjeit az adományozó határozza meg (habár a Biblia szerint elsősorban a szegényeket, özvegyeket és árvákat kellene segítenünk).

Az ifjú diáklánynak személyes tapasztalata volt Istennel, és röviddel ezután szövetséget kötött Vele. Egy ilyen Istenben meg lehet bízni! Közel van hozzánk, és megtartja ígéreteit. Egy ilyen Istent, aki megengedi, hogy próbára tegyük, tiszta szívből imádkozhatunk és szolgálhatunk. Megéri engedelmessé válni Neki, még ha nem is szabadulnánk meg a tüzes kemencétől (Dán 3:16–18)! ■

Eduard Călugăru, a Román Unió kincstárnoka

NE TÉVESZD SZEM ELŐL A LÉNYEGET!

Ki vagyok én? Abból, amit mások tudnak rólam, ami látszik belőlem, vagy ami rejtve marad, mi az, ami a legmélyebb titok a lelkemben, elmémben?

Ezek a kérdések az őszinte, üdvösségre vágyakozó embereket foglalkoztatják, akik nem elégszenek meg az emberek róluk alkotott véleményével, hanem azt akarják tudni, hogy Isten milyennek látja őket, hogy milyen tulajdonképpen az igazi „arcuk”. Ehhez olyan tükörrre van szükségük, amely nem torzít, amely a valóságot mutatja meg.

Jézus Krisztus többször is szembesült képmutató „hívókkal”, akik megtévesztették a gyülekezet őszinte tagjait. Sokszor a legszigorúbb feddéseket ezek a látszólag kegyes életű farizeusok, írástudók és vallási vezetők kapták, akik kettős életet éltek.

Máté evangéliuma 23:13–33 versei leleplezik előttünk, mennyire utálatos az Úr előtt ez a jellemtulajdonság – a kétszínűség –, amikor az emberek látván cselekedeteidet, értékelnek, de nem tudják, mi van a szívedben, hogy milyen céllal cselekszel, mit akarsz elérni ezekkel. Ha annak érdekében cselekszünk tisztaságunkhoz és társadalmi, egyházi szerepünkhöz illőképpen, hogy

MIVEL SZERETJÜK AZT, AKI A LEGDRÁGÁBB KINCSET ÁLDOZTA FEL MEGMENTÉSÜNKÉRT, MI IS TELJES SZÍVBŐL, TELJES LÉLEKBŐL ÉS MINDEN ERŐNKBŐL SZOLGÁLJUK ÖT, HOGY FÖLDI UTUNK VÉGÉN SZERETETTEL MONDHASSA NEKÜNK: „JÓL VAGYON, JÓ ÉS HŰSÉGES SZOLGÁM! KEVESEN VOLTÁL HŰ, SOKRA BÍZLAK EZUTÁN! MENJ BE A TE URADNAK ÖRÖMÉBE” (MT 25:21).

valamilyen hasznot húzzunk, nyilvános elismerésben részesüljünk, vagy olyan pozícióra tegyünk szert, amelyet másképp nem érdemelnénk meg, lehet, hogy rövid távon elérnénk célunkat, viszont Annak ítéletét is magunkra vonnánk, Aki ismeri indítékainkat.

Lk 11:42: „De jaj néktek, farizeusok! Mert megadjátok a dézsmát a mentából, rutából és minden paréjból, de hátra hagyjátok az ítéletet és az Isten szeretetét: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni.”

Amikor az Üdvözítő a tizedfizetési kötelezettségüket a legapróbb részletekig teljesítő személyeket mutatta be, szembe állította őket a lelki élet többi szempontjaival is, ami a felebarátaikkal való kapcsolatot illeti. Nem zárja ki a Magát mint Teremtőt és javaink Forrását megillető tized visszafizetésének szent kötelezettségét, de azt is kéri, hogy értékeljük az előjogot, hogy a munkatársai lehetünk azoknak az embereknek a megmentésében, akik nehéz helyzetben vannak, és egyedül képtelenek gondoskodni magukról. Ügyelni a formára, de megfelekedezni a jogosságról és a szeretetről, egyenlő a lényeg szem elől tévesztésével.

Már az ósrégi időkben Isten figyelmeztette népet, hogy nem fogadhat el képmutató szívből származó imádatot, amelyben nagy fontosságot tulajdonítunk a formának és a szertartásosságnak, de a szívünket nem vagyunk hajlandók felajánlani.

„Ő pedig felelvén, monda nékik: Igazán jövedölt felöletek, képmutatók felől Ésaiás próféta, amint meg van írva: *Ez a nép ajkaival tisztel engem, a szívük pedig távol van tőlem*” (Mk 7:6).

„A jeruzsálemi emberek áhítati szokásai apró részletekig ki voltak dolgozva, de a szívük mélyén nem is ismerték Istent. Így volt ez a Jézus idejében is. Az emberek képmutatók voltak. Imádatukból teljességgel hiányzott a mennyei való igazi közösség. Formailag teljesítették Isten követelményeit, és úgy vélték, hogy ezzel kiérdemelhetik Isten kedvezését” (*Adventista Bibliakommentár*, Mk 7:6).

Vágyani az isteni kegyre a templomi, gyülekezeti szertartások teljesítése fejében, teljességgel téves! Tudnunk kell, hogy Isten nem megvezethető! Azt fogjuk majd aratni, amit vetünk. Isten

nem csúfoltatik meg. Ananiás és Szafira a tűz-
zel játszottak, azt hitték, elég értelmesek és ügye-
sek ahhoz, hogy kitűnő benyomást keltsenek az
emberekben, ugyanakkor egy jelentős összeget
is megtartsanak az eladott birtok árából. Habár
Isten ma már nem avatkozik be ennyire drasztiku-
s módon, a bűn zsoldja ma is ugyanaz: a halál.
Jézus áldozata szavatolja megmentésünket, de ezt
hatályon kívül helyezzük, ha hazugságban élünk.

Hagyd el a bűnt, és légy tisztességes minden
tekintetben! Jézus mondja: „Én sem kárhoztalak:
eredj el, és többé ne vétkezzél” (Jn 8:3–11).

Amos 4:4–12 verseiben Isten állást foglal azok-
kal szemben, akik állítják, hogy szolgálják Őt,
ugyanakkor fenntartják maguknak a jogot, hogy
azt tegyék, amit akarnak. „Menjetek Béthelbe, és
vétkezzetek, szaporítsátok a vétkeket Gilgáiban.
Vigyétek fel reggelente áldozataitokat, és har-
mad-naponként tizedeiteket. Kovászosból gyűjt-
sátok hálaáldozatot; ajánljatok önkéntes áldoza-
tokat, híreszteljétek; mert így szeretitek, Izráel fiai,
azt mondja az Úr Isten...”

A szigorú rendszerességgel végzett áldozatho-
zatal és tizedfizetés, ami mögött törvénytelenység
és büszkeség rejtőzik, isteni kárhoztatáshoz vezet.

Fenyégetést fejeznek ki ezek a szavak: Isten
arra buzdítja őket, hogy folytassák rendelkezéseinek
teljesítését, legyenek még szorgalmasak ebben,
végül mégis átkokban lesz részük. Ha nem akarsz
engedelmeskedni Istennek, és az Általa megha-
tározott rendelkezéseket követni, akkor úgy teszel,
amint jónak tetszik, de a törvényteleneknek járó
büntetésben lesz részed.

Pál apostol ugyanezt mondta a rómaiaknak:
„És amiképpen nem méltatták az Istent arra, hogy
ismeretükben megtartsák, azonképpen oda adta
őket az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy illet-
len dolgokat cselekedjenek” (Róm 1:28).

Pál a Timótheushoz írt második levélben em-
lítést tesz az utolsó időkben élő emberekről, akik
önmagukkal lesznek elfoglalva, saját hasznukra
élnek, a gonoszt megszokásból cselekszik, lelki-
furdalás nélkül, ugyanakkor szeretnék megőrizni
a vallásos benyomást, amit az emberekben kelte-
nek: „Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de
megtagadják annak erejét” (2Tim 3:5).

Évekkel ezelőtt a román közszolgálati televízió
programjai közt szerepelt egy műsor, amelynek
az volt a címe, hogy „Maszkkal és maszk nélkül”
(„Cu mască, fără mască”). A műsört helyszínen
követő nézőknek ki kellett találniuk, ki rejtőzkö-
dik a maszk mögött. Időnként a valós életben, de
még a gyülekezetben is, feltesszük a kérdést: mi
az emberek igazi arca? Egy olyan keresztény, aki

csupán formai követelményeknek tesz eleget, és
elvégi kötelességét, de akinek szíve hideg és tá-
volságtartó, az nem született újjá, nem nyerte el
üdvösségét, és boldogtalan.

12 éves koromig ortodox családban nevelked-
tem, majd az egyik szülőm lett adventista, később
a másik is. Az ortodox vallás szertartásait gyer-
mekként gyakoroltam, habár a mai napig sem ér-
tek mindent belőle, mégis megtettem, mert ezt
várták el egy jó kereszténytől. Majd megismer-
tem az adventista egyház szertartásait,
és azokat is gyakoroltam, mivel... úgy
illett. Később megértettem, hogy ez még
nem elég, hogy Jézus mércéje ennél ma-
gasabban van, és teljes lényemet akarja,
a lelkemet, elmémet és a testemet, most
és mindörökké. Annyira szeret min-
ket, hogy féltékenyen ragaszkodik hoz-
zánk, nincs szüksége értelmetlen áldo-
zatokra, melyekből hiányzik a szívünk és
a lelkünk.

Eljön majd egy nap, amikor ítélet
lesz – ahogy azt Jézus Máté 25. fejezeté-
ben mondta –, és nem részesülhetünk a
menny jutalmában, ha Istentől távol él-
tük életünket, mindössze azt cselekedvén, ami
formailag szükséges, Urunkat és Üdvözítőnket
azonban nem ismervén fel a rászorulóknak, se-
gítségünkért esedezőkben. Jézus azonosul ezek-
kel az emberekkel, jó cselekedeteinkkel tehát Őt
szolgáljuk, közönyünkkel Őt bántjuk.

Isten ajándéka, hogy úgy élhetjük életünket,
ahogy akarjuk. Dönthetünk úgy, hogy engedel-
meskedünk Neki, azt cselekedvén, ami kedves
Előtte, vagy pedig élhetünk vallásos emberek-
ként, akik szigorú Úrnak ismerik Istent, teljesít-
jük, amit elvárnak tőlünk, és várjuk, hogy az ítélet
napján az igazak jutalmában részesüljünk, de csa-
lódottan tapasztalhatjuk majd, hogy ez nem lesz
így. Mivel szeretjük Azt, Aki a legdrágább kincsét
áldozta fel megmentésünkért, mi is teljes szívből,
teljes lélekből és minden erőnkől szolgáljuk Őt,
hogy földi utunk végén szeretettel mondhas-
sa nekünk: „Jól vagyon, jó és hűséges szolgám! Keve-
sen voltál hű, sokra bízlak ezután! Menj be a te
Uradnak örömébe” (Mt 25:21).

Addig is naponta készülünk találkozni Urunk-
kal, akibe teljes bizalmunkat és reménységünket
helyeztük, és „mint nappal, ékesen járjunk” (Róm
13:13), és „szeretetünk képmutatás nélkül való
legyen” (Róm 12:9).

„Készülj Istened elé, ó, Izráel!” (Ámos 4:12). ■

Ionel Soponariu, a Bánáti Egyházterület kincstárnoka

KÉPMUTATÁS ÉS HITELESÉG IONEL SOPONARIU

JÉZUS TELJES LÉNYE-
MET AKARJA, A LEL-
KEMET, AZ ELMÉMET
ÉS A TESTEMET, MOST
ÉS MINDÖRÖKKÉ.

A CSALÁD ÉS A KERESZTÉNY SÁFÁRSÁG

Mindenikünk Isten tulajdona. Akár fiatalok vagyunk, akár idősek, akár férfiak, akár nők, szegények vagy gazdagok, házasok vagy hajadonok, bőrünk színétől és műveltségünkől függetlenül mindannyian az Istenéi vagyunk. Minden ember, akár elismeri, akár nem, a teremtés és

Jézus Krisztus áldozata folytán Isten tulajdonát képezi.

„Isten tulajdonjogának elismerése képezi az üzleti feddhetetlenség, a becsületesség és a valódi siker alapját. Minden létező dolog Teremtője az igazi Tulajdonos, mi csak a sáfárai vagyunk. Mindaz, amivel rendelkezünk, reánk bízott tőke, amelyet az Ő utasítása szerint kell felhasználnunk. Olyan kötelezettség ez, amely előtt minden embernek meg kell hajolnia! Az emberi tevékenység egész körét foglalja magába. Akár elismerjük, akár nem, sáfárok vagyunk, akiket Isten felruházott talentumokkal, képességekkel, és a világba helyezett bennünket, hogy elvégezzük ál-

tala kijelölt munkánkat” (Ellen G. White, *Előttem az élet*, 137).

1Móz 1:26 verse szerint az ember megalkotása összefügg az őt körülvevő világ megteremtésével. „És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain.” A „rada” héber szó, melynek jelentése „uralkodik”, az embernek a teremtett világgal szembeni felelősségteljes magatartására utal. Ő nem a Teremtő, hanem csak az Isten által alkotott és rábízott világ gondnoka. Első olvasatra a „rada” szó *tekintélyre* utalhat, viszont ha elemezzük a szöveggörnyezetet, amelyben megjelenik, felfedezzük, hogy *felelősséget* is jelent. 2Kronikák 8:10 versében például a „seregek vezéreiről” van szó, akik „uralkodtak a népen” (Károli). 1Móz 1:26 versében az „ember” szó egyes számban szerepel, így az ige is egyes számú alakban jelenik meg, jóllehet a héberben többes számú szerkezettel van dolgunk. Az „ember” szót behelyettesíthetjük az „emberiség” szóval: „Teremtsünk *emberiséget* a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain.” Ebből a perspektívából szemlélve az emberiségnek kötelessége gondját viselni a teremtett világnak.

Van még egy másik fontos eleme ennek a kijelentésnek. Ha az ember és környezete közti kapcsolat az ember uralkodását feltételezte, a férfi és

a nő között másfajta viszony létezett. A héberben a férfit jelölő szó az „is”, a nőt pedig az „ishah”. A két héber szónak ugyanaz a gyöke, ami egyenlőséget – egyenlőségen alapuló kapcsolatot – feltételez a két nem között. A héberben a férfi és a nő jelölésére másik két szót is használnak, a „zakar” és a „nekebah” szavakat, amelyek a nemi intimításra utalnak. A férfi és a nő egymásnak volt teremtve, egymás kiegészítői, egészen az egymással való azonosulásig.

Hogyan kezelhető egy ilyen kapcsolat? Beszélhetünk-e egyáltalán vezetésről, igazgatásról? Igazgatható entitás a család? Hogyan adminisztrálható a szeretet? A család igazgatása elsősorban azt jelenti, hogy a házastársak teljes készséget tanúsítanak egymás támogatására. Az ember nem csak arra lett teremtve, hogy a társáért, hanem hogy a társában éljen! A „zakar” és a „nekebah” szavak egyértelműek ebben a tekintetben. Ez a komplementaritáson alapuló kapcsolat vezet a teljes egységre. Sok helyen találkozhatunk ezzel a fogalommal az Újszövetségben, amikor Jézus az Ő menyasszonyáról, az egyházzal beszél. A legismertebb szövegek ezek: „Maradjatok én bennem és én is ti bennetek” (Jn 15:4-9). „Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem” (Jn 17:21).

A család igazgatása egyúttal odaadást, önfeláldozást is jelent, aminek nagyon pontosan körülírt célja van. 1Móz 1:26 versében szerepel még egy mozzanat, amely a „képünkre és hasonlatosságunkra” szókapcsolatban rejlik. A Septuaginta (és a magyar Károli-fordítás is) az „és” kötőszót használja, a héberben azonban valójában kétféle mellérendeléssel van dolgunk, ami gyökeresen megváltoztatja a kijelentés értelmét. Ezek a következők: „in-belalemu” („képére”), illetve „ki-dmütenu” („a hasonlóság érdekében”). A szó szerinti fordítás ekképpen hangzana: „Isten az Ő *képére* teremtette az embert, a *hasonlóság érdekében*”.

Isten képének lenni ajándék. A Hozzá való hasonlóság Ádám és Éva egysége eredményeként értelmezhető, amely egység alapja a szeretet, s amely egyre növekszik a Teremtővel való hasonlóságban is.

Az Istennel való hasonlóság kiindulópontja a házastársak közti kapcsolat: minél mélyebb a kettejük közti szeretet, minél nagyobb a felek egy-

EGYSÉG A SZERETETBEN
DUMITRU LUPU

ALAPVETŐEN FONTOS, HOGY A CSALÁDBAN ISTEN KÉPMÁSAI LEGYÜNK, ÉS EGYRE INKÁBB HASONLÍT-SUNK ÖHOZZÁ.

más iránti önfeláldozása, annál jobban hasonlítanak az Istenséghez, amely maga a teljes, tökéletes szeretet. Minél önzőbb az ember, annál jobban eltávolodik Istentől. A család célja egymáshoz minél közelebb hozni minket, családtagokat, illetve együtt minél közelebb kerülni az Atyához.

A család igazgatása nem csak önfeláldozást jelent, hanem a házastárssal való azonosulást is. Ez a folyamat pedig csak tovább erősödik a gyermekek születésével. A házastársi viszony modelljét a gyermekek is továbbviszik saját, alapítandó családjukba. Mindaz, amit egymásnak adtunk, tovább öröklődik. Ha a családban a szép, kedves beszéd volt a jellemző, a gyermekek családjában is az lesz, ellenben ha goromba magatartásunk volt, gyermekeink is gorombán fognak viselkedni. Ezért alapvetően fontos, hogy a családban Isten képmásai legyünk, és egyre inkább hasonlítsunk Őhozzá.

„Az Istennel való kapcsolatot leszámítva az egyik legfontosabb kapcsolat a család kötelékein belül található. Isten feltárta Ádám és Éva előtt a házasság természetét. A család célja az egység

(1Móz 2:24) és az utódnemzés (1Móz 1:28). A szeretetben megvalósuló egység csakis a házasságon belül érheti el a legmagasabb szintet, ugyanakkor Isten megadta az embereknek az előjogot, hogy Vele együtt hozzájáruljanak az emberiség fenntartásához. Ez az eredménye a férfi és a nő közötti kölcsönös egymástól való függésnek (Angel Manuel Rodriguez, *Sáfárság*, 26).

Isten mindenikünket sáfárságra hívott el. Ember iránti szeretetében ajándékokkal és lehetőségekkel halmozott el bennünket, amelyeket az Ő dicsőségére – családjaink és szükségben élő embertársaink támogatására – kell felhasználnunk. Családjainknak modelleknek kell lenniük, amelyek révén az emberek láthassák, hogyan kell hűségesen sáfárkodni az Istentől kapott javakkal. ■

Dumitru Lupu, a Moldvai Egyházterület kincstárnoka

MI FONTOS ISTENNEK?

Jézus leült a Templom kincstára előtt, és nézte, hogyan dobják az emberek a pénzt a perselyekbe. A gazdagok közül többen is sokat adakoztak, majd jött egy szegény özvegyasszony, aki mindössze két fillért dobott a perselybe. Akkor Jézus magához hívta tanítványait, és ezt mondta: „Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony többet vetett, hogy nem mind a többi, akik a perselybe vetettek vala. Mert azok mindnyájan az ő fölöslegükből vetének, ez pedig az ő szegénységéből, ami csak volt, mind bevétel, az ő egész vagyonát” (Mk 12:41–44).

A jelenet meglepőnek tűnhet. Isten Fia, aki elhagyta a mennyet, s Akié a történelem legfontosabb küldetése volt (Isten képmásának helyreállítása a világegyetem előtt, valamint az emberiség megmentése), most íme, milyen furcsa dolgokkal foglalkozik! Ül a templomi kincstár bejáratánál, és nézi, hová folyik be a pénz! Nincs más, fontosabb foglalatossága Isten Fiának, mint hogy kíváncsian figyelje, hogyan hozzák be az emberek a pénzt a Templomba?

Jézus magatartását időnként tévesen értelmezzük. Az ígerészből kiderül, hogy ült és nézte az

adakozókat, viszont nem az érdekelte, hogy ki mennyit adott. Merem állítani, hogy Isten nem az érdeklő, hogy mennyit adakozunk, hanem hogy milyen szívvvel.

Jézus élete című könyvében Ellen G. White azt írja, hogy Jézust elszomorította, hogy sokan nem Isten dicsőségére, hanem a sajátjukra adakoztak.

Ez fontos lecke számunkra. Megtörténhet, hogy valaki jó dolgokat – Istennek tetsző dolgokat – cselekedjen, de oly módon, hogy azzal nem Istent, hanem saját magát magasztalja. Azzal, hogy megfosztja Istent a dicsőségtől, nagyobb rosszat követ el, mintha semmit sem ajánlana fel Neki.

Abban a kontextusban Jézus tanúja volt a „nagy-lelkűség” megnyilatkozásainak, majd egy aláztos, félnék özvegyasszony közeledett a Templomhoz. Várt egy ideig, míg a „pénzzörgető bőkezűek” megritkultak, majd becsúszta a perselybe szerény adományát. A Biblia azt mondja, hogy ez két fillér volt. Olyan összeg ez, hogy talán le sem

AZ ADOMÁNYOZÓ
SZÍVE
VALI
BĂDESCU

ISTEN VÁGYAKOZIK UTÁN,
NELKEM, ELMÉM
ÉS TESTEM EGÉSZÉ UTÁN,
MOST ÉS MINDÖRÖKKÉ.

hajolunk az utcán, hogy felvegyük, mivel nem éri meg a fáradságot. És Jézus mégis értékeli gesztusát, melyet a tanítványok előtt is méltat: „Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegy asszony többet vetett, hogy nem mind a többi, akik a perselybe vetettek vala” (Mk 12:43).

Hogy lehetséges az, hogy Jézus ilyet mondjon, hiszen össze sem lehet hasonlítani az özvegyasszony adományát a „pénzörgetőkével”?! Úgy, hogy Jézus másra tekint, mint mi, és pedig az adakozó szívére. Az özvegyasszony szerette az Úr Házát és munkáját, és szeretett volna ő is hozzájárulni ehhez. Ez volt szíve vágya, ezért mindenét odaadta.

Örvendvén, hogy észrevétlenül betehette a perselybe az adományát, megfordult, hogy távozzon, tekintete azonban találkozott a Jézuséval. Arra számított, hogy rosszálló szavakat fog hallani, vagy helytelenítő gesztusokkal fog szembeülni, mint már oly sokszor: „Ennyivel járulsz az Úr elé!” Nagyon meglepődött, amikor a Tanító értékelté gesztusát a tanítványok előtt.

Képzeljétek el, milyen boldogan távozott arról a helyről! Ellen G. White írta: „Örömkönnyekek gyűltek az özvegy szemébe, mikor látta, hogy tétét megértették és értékelték... A nő hitt abban, hogy a templomi szolgálat Isten rendelése, és ami tőle telt, azt igyekezett megtenni annak fenntartására. Megtette, amit tehetett, cselekedete örök időkre fennmaradt emlékezetére, öröme az örökévalóságára. Az adománnyal szívét adta oda, annak értékét nem a pénz értéke határozta meg, ha-

nem az Isten iránti szeretet és a műve iránti érdeklődés. Ez volt tettének indítóoka” (*Jézus élete*, 581).

Szeretnék hangsúlyozni pár dolgot. Jézus Krisztus olyasmiket lát és tud rólunk, amelyeket senki más. Ne ijedjünk meg. A szeretet azon ismeretéről van szó, amely lehajol hozzánk, és kutat bennünket. Semmi sincs, amit elrejtethetnénk Előtte, és nem is kell elrejtenuünk semmit sem. Jézus mindent tud rólunk, és jobban megérti a helyzetünket, mint bárki más.

Mi több, Jézust mélyen meghatotta ennek az asszonynak az adománya, mivel látta, hogy azzal együtt a szívét is odaadta Istennek. Mindezt odaadta. Amikor utolsó fillérünkről is lemondunk, és azt Isten lába elé helyezzük, holott pár szelet kenyert még vehetnénk belőle, tulajdonképpen teljesen Istenre bízunk magunkat. Habár elhamarkodott, megfontolatlan döntésnek tűnhet, a valóságban ez a hit választása.

Isten azt akarja, hogy mi is átéljük a szegény özvegyasszony tapasztalatát. További igazságokat is magában rejt a gesztusa. Említettem már, hogy Isten nem azt nézi, hogy mennyit adunk, hanem hogy milyen szívvel. Ez nem azt jelenti, hogy Istent nem érdekli, milyen összeggel támogatom a munkáját. Tudni akarja, hogy adakozásomnak van-e köze az áldozathozatalhoz vagy sem. Istent az érdekli, hogy mennyi maradt, nem hogy mennyiről mondtunk le. A hűség nem azzal van kapcsolatban, hogy mennyit adtam, hanem azzal, hogy mennyivel maradtam. Amit odaadtam, azt tekinthetem kötelességnek, amivel maradtam, az képezi a hit próbáját. Nem a tized a hit próbatétele, hanem az, ahogyan a megmaradt részt felhasználom.

Isten felméri a szív állapotát. Merem állítani, hogy Isten azt a bizalmat értékeli fel, amelyet Iránta tanúsítunk, illetve a készséget, hogy teljesen alá vessük magunkat Neki.

Az adakozás lelki gyakorlata a jellem próbája. Jézus Krisztus a keresztre feszítés előtti héten végignézett az embereken, akiket megváltani jött a földre, hogy lássa, mennyire hasonlítanak Hozzá a jellemet illetően. A mindenét feláldozni kész özvegyasszony áldozata erőt öntött Jézusba. Ebből a szempontból az adományozás a jellem egy próbája.

Imában kérem az Urat, hogy vizsgáljon meg, és lásson bennünk boldog adományozókat, akik tudják, hogy gondjukat viseli, és bíznak Benne. ■

Vali Bădescu, a Munténiai Egyházterület kincstárnoka

JÉZUS KRISZTUS OLYAN DOLGOKAT LÁT ÉS TUD RÓLUNK, AMELYEKET SENKI MÁS. A SZERETET AZON ISMERETÉRŐL VAN SZÓ, AMELY LEHAJOL HOZZÁNK, ÉS KUTAT BENNÜNKET. SEMMI SINCS, AMIT ELREJTHETNÉNK ELŐTTE, ÉS NEM IS KELL ELREJTENÜNK SEMMIT SEM. JÉZUS MINDENT TUD RÓLUNK, ÉS JOBBAN MEGÉRTI A HELYZETÜNKET, MINT BÁRKI MÁS.

AZ IDŐ

Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akarotnak. Ideje van a születésnek és ideje a meghalásnak; ideje az ültetésnek, ideje annak kiszaggatásának, ami ültetett. Ideje van a megölésnek és ideje a meggyógyításnak; ideje a rontásnak és ideje az építésnek. Ideje van a sírásnak és ideje a nevetésnek; ideje a jajgatásnak és ideje a szökdelésnek. Ideje van a kövek elhányásának és ideje a kövek egybegyűjtésének; ideje az ölelgetésnek és ideje az ölelgetéstől való eltávozásnak. Ideje van a keresésnek és ideje a vesztésnek; ideje a megőrzésnek és ideje az eldobásnak. Ideje van a szaggatásnak és ideje a megvarrásnak; ideje a hallgatásnak és ideje a szólásnak. Ideje van a szeretésnek és ideje a gyűlölésnek; ideje a hadakozásnak és ideje a békeségnek.

Micsoda haszna van a munkásnak abban, amiben ő munkálkodik? Láttam a foglalatosságot, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy fáradozzanak benne. Mindent szépen csinált az ő idejében, e világot is adta az emberek elméjébe, csak hogy úgy, hogy az ember meg nem foghatja mindazt a dolgot, amit az Isten cselekszik kezdetől fogva mindvégig” (Préd 3:1–11).

Valószínűleg létezésünk „legkihagyottabb” területei az időnk, egészségünk, talentumaink és a pénzünk. Lehet, hogy a pénz mint téma nagyobb érdeklődésnek örvendene, de most beszéljünk inkább az időről, mivel az idő felhasználásának nagyobb implikációi vannak. Ha mindennek megvan a rendelt ideje, azt jelenti, hogy e rendelt idő figyelmen kívül hagyásának negatív következményei vannak: összekeverjük a dolgokat és a cselekvéseket, aminek eredménye idővesztés.

Íme, néhány időre vonatkozó sztereotíp ki-fejezés: „vesztegetem az időmet”, „nincs időm!”, „használd ki az idődet!”, „késésben vagyok”, „fogy az időm”, „van elég időm”.

Úgy tűnik, társadalmunkban senkinek sincs elég ideje, jóllehet mindenkinek ugyanannyi mértékkel mérnek belőle. Annak titka, hogy egyesek többet valósítanak meg ugyanannyi idő alatt, mint mások, abban rejlik, hogy hogyan használják fel az idejüket.

Közvélemény-kutatást végeztek Franciaországban arról, hogy mi frusztrálja az embereket a leginkább. A résztvevők 46%-a az időhiány miatt panaszkodott, míg a pénzhány miatt csupán

23%-nyian. Az emberek szerint tehát az idő fontosabb, mint a pénz. Ezt igazolja az is, hogy a pontos időt bemondó robotot naponta 250.000-en hívják Párizsban, és az óra az egyik legnagyobb számban gyártott termék a világon: évente több száz millió darabot készítenek belőle.

Nincs ember, aki megállíthatja az időt. Amit viszont tehet, az, hogy ne veszítse hiába. Mivel az idő nem tárolható és nem újrahasznosítható, vásárolni és eladni sem lehet. Nem rugalmas állagú, hogy nyújtható legyen. Nem szaporodik, és nem tárolható, hogy később újra használhassuk, ahogy az a pénz esetében lehetséges. Ha egyszer elmúlt, többé nem tér vissza, és sehonnan sem vehető belőle több. Így hát mi, emberek, két csoportra oszlunk: azokra, akik elpocsékolják az időt, és azokra, akik bölcsen felhasználják.

Kié az idő?

Van Valaki, Akit nem korlátoz az idő. Isten nem függ az időtől, Ő örök – ezt mondja a Szentírás.

„Az örökkévaló királynak pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyedül bölcs Istennek tisztesség és dicsőség örökkön-örökké! Ámen!” (1Tim 1:17).

„Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap” (2Pt 3:8).

„És megesküvök arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette az eget és a benne valókat, és a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem lesz!” (Jel 10:6).

Feltették-e valaha a kérdést, hogy mi az örökkévalóság? Visszaemlékszem gyermekkorom egyik prédikációjára, amikor a lelkész szemléltette az örökkévalóság fogalmát. Ekképpen: egy holló minden századik évben leszáll az óceán partjára, és kimer egy csipetnyi vizet belőle; amikor teljesen kiszárad az óceán, akkor telt el egy pillanat az örökkévalóságból!

AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG GONDOLATA VIÖREL RĂDUCĂN

VOLTAIRE SZERINT NÉGYFÉLEKÉPPEN LEHET PAZAROLNI AZ IDŐT:

- » SEMMIT SEM TÉVE,
- » NEM AZT TÉVE, AMIT KELL,
- » AZT TÉVE, AMIT KELL, DE HELYTELEN MÓDON, VALAMINT
- » AZT TÉVE, AMIT KELL, DE NEM AKKOR, AMIKOR KELLENE.

Az idő – a világegyetem egy dimenziója, amely szerint visszafordíthatatlanul rendeződnek a természeti jelenségek; időtartam és időszak, melyet napokban, órákban, stb. mérnek, s amely cselekmények, történések, jelenségek folyamata; pillanatok egymásutánisága; időköz; a mozgó anyag létezésének egyik alapvető formája, az objektív valóság folyamatainak egymás után következése vagy egyidejűsége.
(A Román Nyelv Értelmező Szótára)

„ISTEN ARRÁ INT,
HOGY HASZNÁL-
JUK KI AZ IDŐT.
AZ ELFECSÉRELT
IDŐT SOHA NEM
LEHET BEPÓ-
TOLNI. EGYETLEN
PILLANATOT SEM
TUDUNK VISZ-
SAZAHOZNI. CSAK
ÚGY TEHETJÜK
JÓVÁ AZT, AMIT
ELMULASZ-
TOTTUNK, HA
EZENTÚL MIN-
DEN ERŐNKKEL
EGYÜTTMŰKÖ-
DÜNK ISTENNEL
DICSŐ TERVÉBEN,
A MEGVÁLTÁSI
TERVBEN.”
(KRISZTUS PÉL-
DÁZATAI, 143)

Egy halandó számára nehéz felfogni, mi az örökkévalóság, mivel az ember az idő szempontjából korlátolt. Nem az idő az emberé, hanem az ember az időé. Jézus mondta egy alkalommal valakinek, aki nem értette az élet mértékét: „Bolond, ez éjjel elkéri a te lelkedet te tőled; amiket pedig készítetél, kiéi lesznek?” (Lk 12:20).

„Időnk Istené. Minden pillanat az övé, és legünnepélyesebb kötelességünk, hogy az Ő dicsőségére használjuk. Egyetlen tőle kapott talentumunkkal sem fog szigorúbban elszámoltatni, mint az időnkkel... Az élet nagyon rövid ahhoz, hogy értelmetlenül elfecséreljük. A kegyelemidő nem tart már soká, és e rövid idő alatt kell elkészülnünk az örökkévalóságra. Nincs vesztegetni való időnk. Nem tölthetjük az időt önző élvezetekkel, bűnös dolgokkal. Most kell jellemünket formálnunk az elkövetkezendő életre, a halhatatlanságra” (Ellen G. White, *Krisztus példázatai*, 142).

Vissza nem térő alkalmak

Mindig lesznek életünkben vissza nem térő alkalmak. Például a tegnapi nap lehetőségei. Sosem bántatok, hogy valamit nem tettetek meg, habár megtehetnétek volna? Hányszor mentünk el jótékonyági alkalmak mellett, hányszor mondhatunk volna köszönetet vagy segíthetünk volna valakin?

Egy másik példa a közös családi örömöknek és a gyermekeknek szentelt idő. Ezek az alkalmak sem térnek vissza soha. Nem lesz alkalmunk másodszer is látni, hogyan nőnek fel gyerekeink. Elmulik az időnk anélkül, hogy felfognánk, milyen értékesek ezek a pillanatok. Vannak, akik már túllépték azt a határt, amikor még tehetek volna valamit. Ne tekintsd soha a gyermekeiddel töltött időt tehernek. Ha itt befektetsz, meg fog térülni még ezen a földön, de majd az örökkévalóságban is. A „Boldog otthon” című könyvből idézek: „Nincs időm!» – mondja az édesapa. »Nincs időm gyermekeim nevelésére! Nincs időm a társas- és otthoni örömökre!» Akkor nem vetted magadra a család felelősségét! Ha visszatartod tőlük idődet – amely jogosan az övék –, megfosztod őket attól a neveléstől, amelyben részesülniük kellene általad. Ha gyermekeid vannak, akkor – az édesanyával együtt – tied jellemük fejlesztésének munkája.

Sok édesanya így kiált fel: »Nincs időm a gyermekekre!» A Krisztusért kérlek: tölts kevesebb időt az öltözködéssel. Hanyagold ruházatod díszítését! Ne töltsd idődet az ételek vég nélküli változtatának készítésével! De soha, soha ne hanyagold

el gyermekeidet! Mi köze a polyvának a búzához? Ne engedd, hogy bármi közéd és gyermekeid legjobb érdeke közé kerüljön!” (Ellen G. White, *Boldog otthon*, 81–82).

Egy másik példa a vissza nem térő időre, a szombat. Minden szombatnak megvan a maga értéke és egyedisége, és minden hét hangulatát a legutolsó szombat légköre határozza meg.

Az Úrvacsora egy másik odaszentelődési alkalom, egy lehetőség az újjákezdésre.

Egész életünk a kegyelem ideje, amely alatt mi magunk döntjük el, hogy méltók vagyunk-e arra, hogy Isten többet bízjon ránk: az örök életet. Az öröklét annak függvénye, hogy hogyan használjuk fel jelen időnket. Minden pillanatban örök érvényű következmények rejtőznek.

Hogyan töltsük hasznosan és hatékonyan az időnket?

Időt fektethetünk intellektuális fejlődésünkbe és önzetlen cselekedetek végzésébe. És mivel Jézus azt mondta, hogy „Nélkülem semmit sem cselekedhettek”, szükséges személyes kapcsolatot fenntartanunk Vele. A családtagjainkkal való kapcsolataink is lényegesek. Ezt követi a szakmai síkon kialakult viszonyok ápolása, váltakozva a pihenés és kikapcsolódás időszakaival.

Tevékenységünk megszervezése hatékonyságot eredményez. A mi felelősségünk megfelelően gazdálkodni mindazzal, amit Isten rendelkezésünkre bocsátott.

„Minden reggel szakítsatok időt imával kezdeni a napot. Ne gondoljátok, hogy ez elpazarolt idő. Olyan idő ez, mely végtelen korokon át megmarad. Ezzel köszönt be a siker és a lelki győzelem” (Ellen G. White, *Bizonyságtételek*, 7/95).

„Most van itt az ideje, hogy minden otthon az imádság háza legyen. Mindenfelé általános hitetlenség uralkodik, és burjánzik a gonoszság. A romlottság szinte észrevétlenül fertőzi meg a lelket, és felszínre tör, Isten elleni lázadást szülve a mindennapi életben. Az erkölcsi erők büntől megkötözve Sátán uralma alatt állnak. A lélek a kísértések játékszerévé válik, s hacsak egy hatalmas kar nem nyúl érte, hogy megmentse, az ember vakon megy, amerre csak a lázadók vezére irányítja őt” (Ellen G. White, *Gyermekeknévelés*, 256).

„Mivel ilyen rövid idő áll már csak rendelkezésünkre, népünk imádkozzék, örködjék, és semmi esetre se hagyja elterelni magát az előttünk álló hallatlanul fontos eseményre való előkészülettől.

Mivel látszólag megnyúlt az idő, sokan hanyaggá és közönyössé váltak, ami szavaikat és cselekedeteiket illeti. Nem veszik észükbe veszedelmüket, nem látják, nem is értik meg, hogy

Istenük kegyelme rejlik a próbaidő meghosszabbításában, hogy idejük legyen megfelelő jellemet alakítani az eljövendő, halhatatlan életre.

Minden perc a lehető legértékesebb. Nem azért kapnak időhalasztást, hogy kényelmüket párnázzák, vagy hogy a világ polgáiraivá zülljenek, hanem hogy legyőzzenek jellemükben minden hibát, és másoknak is segítsenek, hogy példamutatással, és velük való személyes foglalkozással föltárgják előttük a szentség szépségeit” (Ellen G. White, *Bizonyságtételek* 4/184).

Isten azt akarja, hogy bővelkedő életünk legyen itt, e földön, és majdan örök életünk a mennyországban. Belénk ültette az örökkévalóság gondolatát. Végkövetkeztetésként imádkozzunk Mózesnek, Isten emberének szavaival: „Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jusunk. Térj vissza, Uram! Meddig késel? Könnyörülj a te szolgálodon!” (Zsolt 90:12–13). ■

Viorel Răducan, az Olténiai Egyházterület elnöke

PÉNZ NÉLKÜL MARADTAM...

Emlékszel, mikor mondtad utoljára ezeket a szavakat? „Pénz nélkül maradtam.” Természetes, hogy ilyen helyzetben megoldásokat keresel, de ha mindössze a megoldások szintjén maradsz, fennáll a veszélye annak, hogy előbb vagy utóbb újra szorult helyzetbe kerülsz.

Eszembe jut a nagyszüleim egyik szomszédaszonyja. Minden hónapban, pontosan a nyugdíj kézbesítés előtt egy héttel bejött, és kért 100 lejt. Amikor a postás kihozta a nyugdíját, az első dolga az volt, hogy visszafizette a tartozását. Miután ez a jelenet több hónapon keresztül megismétlődött, a nagymamám arra a következtetésre jutott, hogy a szomszédnéjának hiányzik a házából 100 lej, ezért amikor újból kölcsönkért, azt mondta, hogy tartsa meg a százast mint ajándékot. Egy hónap múlva azonban megint kölcsönkért. Vajon 200 leje hibádozott, nem csak 100? – tűnődött magában a nagymamám.

Időnként az anyagi vagy más természetű nehézségek életmóddá válhatnak, ami sokkal veszélyesebb, mint maguk a nehézségek. Amikor elfogy a pénzed, a sürgős probléma megoldása mellett legalább ugyanolyan fontos az is, hogy tudatosuljon benned, melyek azok a téves döntések, amelyek miatt ebbe a helyzetbe jutottál.

Lemondasz az elvekről a pénz érdekében?

A probléma megoldása nem abban áll, hogy félretegyük, őrizzük a pénzt mint a sikeres jövő garanciáját. Gondolj Ananiásra és Szafirára: „Monda pedig Péter: Ananiás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szentlelket, és a mezőnek árából félretegy? Nemde megmaradva néked maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Miért hogy ezt a dolgot cselekedted szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek” (Csel 5:3–4). Sokkal többet is veszíthetsz az életben, még ha tele is van a pénztárcád. Ha a lelked üres, és megromlott Istennel a kapcsolatod, nagyon valószínű, hogy inkább a pénzhez fogsz ragaszkodni, mint az elvekhez.

Ha a Szentírásra építesz, egy dolog biztos: Istennek sokkal nagyobb tervei vannak számodra, ha hűséges maradsz elveidhez, mint ha keresztényhez méltatlan módszerekkel próbálnád megoldani anyagi nehézségeidet. Illés hűséges maradt Istenhez, Aki úgy töltötte be szolgálja szükségleteit, ahogy arra a legkevésbé számított: „Kelj fel, és menj el Sareptába,

**AZ ANYAGIAK
KEZELÉSE
IOAN ALIN
FEIER**

**AKKOR KELLENE
IGAZÁN AGGÓDNOD,
HA ISTEN HIÁNYOZNA
AZ ÉLETEDBŐL. PÉNZ
NÉLKÜL IS TOVÁBB
LEHET MENNI, HA
BENNED ÉL ISTEN,
NÉLKÜLE AZONBAN
A PÉNZ CSUPÁN
ÉRTÉKTELEN ESZKÖZ.**

amely Sidonhoz tartozik, és légy ott; íme, megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad” (1Kir 17:9). Isten egy olyan özvegyasszony által rendeli ki Illésnek a táplálékot, aki még csak nem is volt izraelita, s ezenfelül még abban az országban is lakott, amely a Baál-imádás hazája volt.

A tele pénztárcájú szegény ember

Vannak emberek, akiknek annyi pénzük van, hogy több emberöltőn keresztül élhetnének belőle, mégsem gazdagok, mivel a legtöbbször a gazdagságot nem a megvásárolt javakban mérik, hanem azokban az értékekben, amelyeket életed során szereztél, s amelyek pénzzel nem vásárolhatók meg. Gondoljunk csak a boldog családi örömekre, a lelki békére, a másokért való szenvedélyes szolgálatra.

Mit teszel, ha elfogy a pénz? „A kapu előtt pedig volt négy bélpoklos férfi, akik mondták egy-

másnak: Miért maradunk itt, hogy meghaljunk éhen?” (2Kir 7:3). Amikor rendkívüli helyzetbe kerülsz, mint e négy bélpoklos, tedd fel magadban a kérdést: „Miért maradok itt?” Ugyanakkor elég érett is kell, hogy légy ahhoz, hogy tudatosuljon benned: a hiány egyszerű megállapítása még nem oldja meg a helyzetet, még akkor sem, ha a legtárgyilagosabb önelemzést végezzük el magunkon. Miután megoldották az élelem problémáját, a bélpoklosok azokra is gondoltak, akiknek nem volt eledelük: „És monda egyik a másiknak: Nem igazán cselekszünk: ez a mai nap az örömondás napja, ha mi hallgatunk, és a virradatot megvárjuk, büntetés ér bennünket; most azért jertek és menjünk el, és mondjuk meg a király házában” (2Kir 7:9).

Ha megtalálnád a szomszédod elveszett pénztárcáját, még azelőtt visszaadnád, hogy kiüresítenéd? Ha találnál olcsó élelmiszereket, másoknak is tudtul adnád? Ha az asztalon egyetlenegy gyümölcs van, megosztanád a többiekkel is? Ha őszintén válaszoltál e kérdésekre, és a válaszod pozitív, akkor a leggazdagabbak közé tartozol, még akkor is, ha üres a pénztárcád!

Mivel maradok?

Frusztráló érzés pénz nélkül maradni. S amikor örökséget kell utódjaira hagynod, még kellemetlenebb a helyzet. Én most mégis arra kérek, hogy ne tedd fel ma ezt a kérdést: „Mihez kezdjek, ha pénz nélkül maradok?” Bízz a mennyei ígéretben, mely így hangzik: „Az magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy” (Ésa 33:16). Egyeseket közülünk szüleink nagy erőfeszítések árán neveltek fel, nélkülözések és gyötrődések közepette, mégis tovább mentek, mivel Isten megerősítette őket, és mert tudták, hogy fontosabb, hogy ne maradjanak Isten nélkül, mint az, hogy elfogyott a pénzük.

Ne aggodalmaskodj túlságosan, ha anyagi nehézségeid támadnak. „Az Úr a föld és annak teljessége, a föld kerekessége és annak lakosai” (Zsolt 24:1). Akkor kellene igazán aggódnod, ha Isten hiányozna az életedből. Pénz nélkül is tovább lehet menni, ha benned él Isten, nélküle azonban a pénz csupán értéktelen eszköz. Az első keresztények az üldöztetés idején elvesztették javaikat, házaikat, és anyagi lehetőségek és pénz nélkül maradtak, viszont megőrizték a legértékesebbeket: az örök életet, a szeretetet és a testvéri közösséget – egyszóval megmaradtak Isten mellett. ■

Ioan Alin Feier, az Észak-Erdélyi Egyházterület kincstárnoka

A SÁFÁRSÁG ELVEI DÁNIEL KÖNYVÉBEN

A bibliai kor történetében két személyiségből lett igazán jó sáfár. A mindenkori zsidó nép talán legnagyobb vagyongazdálkodójáról van szó: Józsefről és Dánielről. Különböző századokban éltek, körülbelül Kr. e. a XIX. és a VI. században, és koruk legnagyobb birodalmaiban töltötték be magas tisztséget: Egyiptomban, Babilonban és Médo-Perzsiában. Mi volt a titkuk? Az első nyilván az, hogy Istennek terve volt velük – egyeseket a nép élére állít, mint Mózeszt vagy Dávidot, másokat prófétákként használ fel, mint Sámuelet, Illést vagy Ézsaiást, megint másokat apostolokként és misszionáriusokként – ilyen volt Pál, Péter és János. Józsefet és Dánielt a kor nagy birodalmainak adminisztrátoraiként alkalmazta.

Az isteni akarat mellett Józsefnek és Dánielnek van még néhány közös vonása: mindketten rabok voltak, és mindketten testvéreiknek és saját népüknek köszönhetően. Mind József és mind Dániel szorgalmas és hűséges volt a rá bízott javak kezelésében: amire rátették kezüket, azt megáldotta Isten. Mindketten képesek voltak álmokat értelmezni, és mindkettőjüket látnoki képességekkel áldotta meg az Úr.

A Dániel könyve első hat fejezetében kirajzolódó hűséges és sikeres vagyongazdátó képét hat fontos lelki tanulság gazdagítja.

Dániel, 1. fejezet Ami egészséges, az „kövérít” igazán

Manapság nagy a kísértés megkóstolni az ízletes, de tiltott ételeket. A motiváció és a magyarázkodás benne volt a király udvarmesterének szavaiban: „Félek én az én uramtól, a királytól, aki megrendelte a ti ételeket és italotokat; minnek lássa, hogy a ti orcátok hitványabb amaz ifjakénál, akik egykorúak veletek, és így bűnbe kevernétek az én fejemet a királynál?” (Dán 1:10).

Az igazgatók életében nagy a kísértés, akár vállalatot vezetnek, akár köz- vagy egyházi tisztséget töltenek be. Csábító érzés tudni, hogy hozányulván a pénzhez, meggazdagodhatnak. Annyira vonzó hasznot húzni az „ízletes ételekből”, legyen az adócsalás, megvesztegetés vagy megalkuvás („ne zárjuk ki, hisz sokat adakozik az egyháznak”). Mindez fertelmesség. Az az elgonolás, hogy azok orcája, akik ekképpen tesznek,

vidámabb mint azoké, akik ezt elutasítják, ördögi szemlélet. Dánielnek tudomása volt egy másik energia-, áldás- és életerő-forrásról. Ezek azok az „ételek”, amelyeket Isten hagyott jóvá, és akik ebből esznek, Isten állandó áldását fogják élvezni. „Tégy próbát tíz napig...”

Dániel, 2. fejezet Számít, mi marad meg örökké

A király álmot látott. A „nagy kép, mely hatalmas, és kiváló az ő fényessége” (Dán 2:31) azt üzeni, hogy – függetlenül a fém minőségétől, keménységétől és értékétől – minden elmúlik. Semmi sincs ezen a világon, ami szavatolhatná valamely emberi terv tartósságát, állandóságát, legyen szó akár gazdasági, akár politikai rendszerekről, intézmények, nagyvállalatok, vállalkozások, kapcsolatok létfenntartásáról. Az egyedüli dolog, ami biztosítja az állandóságot, és amelyben bízhatunk, az a Kő – a Messiás és örök országának szimbóluma. Annyira fontos, hogy életünket, tevékenységünket, munkánkat, vállalkozásunkat Isten kezébe helyezzük. Csak akkor lehetünk biztonságban, megvalósításaink csak ebben az esetben fognak számítani az öröklét távlatában. Függetlenül a politikai, gazdasági vagy igazságszolgáltatási változásoktól, a Dávidéhoz hasonlóan a te munkád befolyása is „megáll örökké” (Dán 2:44).

Dániel, 3. fejezet Ki az arany?

Ne imádd az aranyat! Értékesebb vagy annál! A Dura mezején az emberi hatalom mindössze egy aranszobrot volt képes teremteni... Lehet, hogy grandiózus projekt volt: hatalmas, drága aranytalapzaton még drágább aranszobor, melynek híre az összes szomszédos országot bejárta – mégsem használt semmire. Volt azonban ott három férfi, aki igazán számított. Értékesebbek voltak az aragnál, és értékesebben léptek ki a kemencéből, mint az arany, amit tűzben tisztítanak meg (Mal 3:3). Nabukodonozor egy arany állóképet emeltetett, Isten viszont három

**A HŰSÉG
LECKEI
BOGDAN
VLAD**

FONTOS, HOGY ÉLETÜNKET, TEVÉKENYSÉGÜNKET, MUNKÁNkat, VÁLLALKOZÁSUNKAT ISTEN KEZÉBE HELYEZÜK. CSAK AKKOR LEHETÜNK BIZTONSÁGBAN, MEGVALÓSÍTÁSAINK CSAK EBBEN AZ ESETBEN FOGNAK SZÁMÍTANI AZ ÖRÖKLÉT TÁVLATÁBAN.

„aranyembert”, hogy emlékeztessen bennünket: amikor vállalkozást vezetünk, különböző tisztségeket töltünk be, vagy vagyont kezelünk, mindig az *embert* kell szem előtt tartanunk. Az ember fel-emelkedése és üdvössége – ez minden hűséges sáfár legmagasabb célja (Ésa 13:12).

Dániel, 4. fejezet Az igazgató megbocsáthatatlan bűne

A közszolgálat területén, vállalkozások élén, társadalmi vagy egyházi vonalon tevékenykedő sáfárok egyik legközönségesebb bűne a büszkeség, amit még meg lehet bocsátani. Mindenkünk tudatában kell, hogy legyen a rá bízott talentumoknak (pénznek, javaknak, tisztségeknek, képességeknek, szépségnek, stb.), és fel kell, hogy használja azokat. A megbocsáthatatlan véték az, ha ezeket a talentumokat – ravasz meggondolások miatt vagy lustaságból – elássák. Azok a jó és hű szolgák, akik befektetéseket végeznek, eredményeket érnek el és fejlődnek. Nabukodonozor magatartása azonban az emberi szív gyarlóságát tárja fel: „Nem ez-é ama nagy Babilon, amelyet én építettem királyság házának, az én hatalmaságom ereje által és dicsőségem tisztességére?” (Dán 4:30). Uram, bocsáss meg nekünk! Soli Deo Gloria!

Dániel, 5. fejezet Utasítsd vissza Babilon ajánlatát!

Ebben a fejezetben a sáfároknak szóló tanulság látszólag az első versekben van elrejtve: ne játszz a szent dolgokkal, mert „megszámíltatsz

és megmérettetsz”. A központi üzenet azonban a fejezet közepétáján – a király és Dániel találkozójakor – válik nyilvánvalóvá. A király ajánlata – uralkodói ruházat, aranylánc, vezetői pozíció – Dániel elutasításába ütközött. Nem minden pozíciót, tisztséget és szolgálatot kell elfogadni. Dániel később, a Dárius idejében magas tisztségeket töltött be a birodalom igazgatásában, de ezúttal nemet mondott az ajánlatnak. Egy korrupt, kőszívű ember részéről jövő ajánlat elfogadása egy olyan időben, amikor az egész birodalom szétesőfélben volt, veszélyes és hiábavaló cselekedet lett volna.

Dániel, 6. fejezet Az oroszlánok vermében

A tisztesség és gerincesség nem véd meg attól, hogy az „oroszlánok vermébe” juss. Ilyen helyzetbe juthatsz akkor is, ha valaki aláás neked. Manapság gyakori, hogy a konkurencia termeli ki a legádázabb ellenségeket. Akár magánvállalkozó vagy, akár igazgató, köztisztviselő vagy egyházi vezető, életed nem mentes a csapdáktól, melyeket ellenfeleid készítenek számodra. Egyre többen lesznek, akik ki akarnak szorítani a piacról, csődbe akarnak juttatni, át akarják venni a helyed, sőt, még a szabadságodtól is megfosztanak. De akárhányszor szeretnének is mások az „oroszlánok vermébe” vetni, Isten mindig ki fog onnan szabadítani. ■

Bogdan Cristian Vlad, a Dél-Erdélyi Egyházterület kincstárnoka

A MEGBOCSÁTHATLAN VÉTEK AZ, HA EZEKET A TALENTUMOKAT – RAVASZ MEGGONDOLÁSOK MIATT VAGY LUSTASÁGBÓL – ELÁSSUK. AZOK A JÓ ÉS HŰ SZOLGÁK, AKIK BEFEKTETÉSEKET VÉGEZNEK, EREDMÉNYEKET ÉRNEK EL ÉS FEJLŐDNEK.

A SÁFÁRSÁG ÉS A SZOMBAT

Ebizonyágtétel azoknak szól,

1. Akik félnek a szombat parancsolatának megtartásától, mivel attól tartanak, hogy emiatt elveszíthetik munkahelyüket, jövedelmüket, a holnap biztonságát;

2. Akik halogatják keresztségüket, mivel azt hiszik, megbántanák családtagjaik és barátaik érzéseit, vagy hogy a munkatársaik nem értenék meg döntésüket;

3. Akik a guami adventista közösség tagjaként családom megtéréseért imádkoztak.

A bizonyágtétel kontextusa

A hatvanas években és a hetvenes évek elején nőttem fel a Csendes-óceáni Guam szigetén. Guam az Egyesült Államokhoz tartozó terület, mai kultúráját erősen meghatározza a korai spanyol uralom és a modern amerikai életszemlélet.

A lakosság többsége katolikus vallású, ami erősen befolyásolja a kultúrát és a családi életet. Szüleim és nagyszüleim hitbuzgó katolikusok voltak, rendszeresen imádkoztak, és gyakran jártak templomba. Már kisgyermek koromban ministráns voltam a templomban, megtanultam szeretni Istent, bízni Benne és hinni Jézus Krisztusban.

1986-ban, tanulmányaim befejezte után egy kis turisztikai vállalkozásba fogtam üzlettársammal Guam egyik napozóján: vízisiklókat és csónakokat adtunk bérbe japán turistáknak. Japán gazdasági fénykorát élte, így az elkövetkező tizenöt évben vállalkozásunk gyors ütemben fejlődött. Elkezdtünk autókat is kölcsönözni a turistáknak (gépkocsiparkunk 120 autóból állt), továbbá hajó- és repülőkirándulásokat is szerveztünk, amelyek során a nyaralók megnézhatték a sziget körül úszkáló delfineket. A turizmus mellett sikeres ingatlan-befektetéseink is voltak.

Cégünk szórakozóközpontokat is üzemeltetett olyan szállodák területén, mint a Hyatt, a Hilton, a Westin vagy a Marriott. A mi kínálatunk képezte Guam legvonzóbb turisztikai attrakcióit, 185 alkalmazottunk volt, csúc szezonban napi több mint ezer ügyfelet szolgáltunk ki.

1992-ben feleségül vettem Carment, majd hamarosan született egy fiunk, Lawrence, majd egy lányunk is, Caressa. 2000-ben kivásároltuk az üzlettársamat, és mi lettünk vállalkozásunk egyedüli tulajdonosai. Fényes jövő elé néztünk. Mi rossz történhetett volna?

Nehézségek az üzleti életben

A következő években vállalkozásunk megsínylette a 2001. szeptember 11-i események, az iraki és afganisztáni háború, valamint a súlyos akkut légzőszervi szindróma (SARS) járványának következményeit: nagyon sok japán turista mondta le guami üdülését.

2002 decemberében még rosszabbra fordultak a dolgok. A „Pongsona” tájfun nagy csapást mért Guamra. 300 km/órás széllesek és 6 méternél is magasabb hullámok ostromolták a szigetet. Alig pár óra alatt több mint 4000 hotel-szobát tett lakhatatlanná a természeti katasztrófa, az egész guami turizmus a csőd szélére sodródott. Vállalatunk épületeinek többsége tönkrement.

A New York-i terrortámadás, a háborúk, a SARS és a tájfun miatt cégünk forgalma 75%-kal csökkent, ezért 130 alkalmazottunkat voltunk kénytelenek elbocsátani, több millió dolláros adósságunk halmozódott fel, több ezer dollárt veszítettünk naponta! Két év alatt teljesen elértéktelenedett a vállalkozásunk, és semmi reményünk nem volt, hogy valaha kilábalhatunk a csődből.

Kilátástalanságunkban azonban mégis volt egy halvány fény sugar.

A megtérés

Röviddel 2001 szeptemberét követően az unokatestvérem, Dwight meghívott engem és feleségemet egy bibliatanulmányozó csoportba. Nekem is, feleségemnek is erősen világias volt az élet-szemlélete, meg voltunk elégedve életstílusunkkal.

**AZ ELVEK
FONTOSSÁGA
STEVEN
KASPERBAUER**

**ISTEN BEBIZONYÍTOTTA:
A SZOMBAT SZENT NAP-
KÉNT VALÓ MEGTARTÁSA
ÉS A MUNKA SZÜNE-
TELTESE FONTOS
BIZONYÁGTÉTEL VOLT
ALKALMAZOTTAIM ÉS
ÜGYFELEIM SZÁMÁRA,
AMINEK KÖSZÖNHETŐEN
ŐK IS MEGTAPASZTAL-
HATTÁK: ISTEN ELŐTT
NINCS LEHETETLEN.**

**A SZENTLÉLEK
FOKOZATOSAN
MEGÉRTETTE
VELEM AZ EVAN-
GÉLIUM ÜZENÉ-
TÉT, A PARAN-
CSOLATOK
FONTOSSÁGÁT
ÉS A SZOMBAT
SZENTSÉGÉT.
KÉTSÉGBEESET-
TEN VÁGYTAM
A KERESZT-
SÉGRE, HOGY
KIFEJZHESEM
SZERETETEMET
ÉS HŰSÉGEMET
ISTEN IRÁNT.**

Miután többször is visszautasítottuk Dwight-ot, végül megtörtünk, és elfogadtuk az ajánlatát.

Pár nap múlva Dwight eljött hozzánk egy idősebb japán adventista házaspárral. Körülbelül 70 évesek lehettek, és Nozaki Joseph és Verna néven mutatkoztak be. Mindketten misszionáriusokként dolgoztak a guami hetednapos adventista klinikán, a férfi orvosként, felesége nővérként. Azon az estén vettem részt életem első bibliaszemináriumán. Attól a pillanattól kezdve heti egy-két alkalommal rendszeresen ott voltunk a tanulmányozásokon.

Néhány hónap után családommal együtt elfogadtuk a meghívást, hogy részt vegyünk egy szombati istentiszteleten. Mivel nem tudtuk pontosan, mire számíthatunk, késve érkezünk. Fogalmunk sem volt, hogy az adventisták kedvelik a közösségi alkalmakat, a Biblia együtt tanulmányozását, az éneklést, a gyermekeknek szóló történeteket, ezért magáról az igehirdetésről a késés ellenére sem nem maradtunk le.

Annyira tartalmas prédikáció volt! Sose halottam még senkit így beszélni Isten Igéjéről! Lelkileg megvilágosodtunk, és arra törekedtünk, hogy egyetlen szombatot se hagyjunk ki.

A feleségem 2002-ben megkeresztelkedett. Csodáltam bátorságát, és követni akartam őt, de képtelen voltam rá. Még működött a turisztikai cégünk, és szombaton is dolgoztam. Furdalt is emiatt a lelkiismeretem, annyira, hogy nem tudtam a keresztség mellett dönteni, de azért továbbra is tanulmányoztam a Bibliát és imádkoztam.

Nehézségek a szombat és az anyagiak miatt

Ez idő alatt a sziget turizmusa padlón volt. Egyik hónapról a másikra zártak be a helyi és nemzetközi érdekeltségű társaságok. Guam gazdasága az utóbbi hatvan év mélypontjára süllyedt.

Cégünk szombaton is üzemelt, mivel ezen a napon volt a legnagyobb a bevételünk. Húsz éve voltam a tulajdonosa, tudtam, hogy ha bezárok szombaton, ebben a nehéz gazdasági helyzetben, csődbe juttatom a céget, el kell bocsátanom az embereket, akik nem érdemlik meg, hogy jövedelem nélkül maradjanak, a bankoknak és hitelezőimnek sem fizethetem vissza dollármilliós kölcsöneimet. Mérlegeltem a helyzetet, és úgy döntöttem, hogy nagyobb bűn elindítanom a gazdasági csőd láncaát, mint áthágnom a szombat parancsolatát.

2004 januárjában a szigetre érkezett Louis Torres adventista evangelizátor egy kéthetes előadás-sorozatot tartani. Amint teltek az előadások, a Szentlélek fokozatosan megértette velem az evangélium üzenetét, a parancsolatok fontosságát

és a szombat szentségét. Kétségbeesetten vágytam a keresztségre, hogy kifejezhessem szeretetemet és hűségemet Isten iránt.

Minden evangelizációs est végén kitöltöttem a kartonlapocskámat, amelyre a döntéseimet tüntettem fel. Hittem, hogy Jézus személyes Megváltóm, hittem a Tízparancsolatban, és elfogadtam a szombatról szóló tanításokat. Fontos megjegyezni viszont, hogy a keresztség döntésének rubrikájánál nem pipáltam ki a kis kockát.

Meglepetésemre, néhány nappal később Torres evangélista és a helybéli lelkész bejöttek az irodámba. Torres bátorítani akart, hogy döntsek Krisztus mellett, fogadjam el Őt személyes Megváltómnak, tartsam be a parancsolatokat, és Isten dicsőítésével tiszteljem a szombatot. Tapintatosan megkérdezte, miért nem jelöltem be a kartonlapon, hogy meg szeretnék keresztelkedni.

Kartonom, mely döntéseimet tartalmazta, egy személyes gyötrelmemet, dilemmámat rejtegette. Hogyan fogadhattam el Jézust, parancsolatait és szombatról szóló tanításait, és mégse akarjak megkeresztelkedni?

Elmagyaráztam Torres lelkésznek, hogy nem keresztelkedhetek meg, mivel lelkifurdalásom van amiatt, hogy cégünk szombaton is üzemel. Elmondtam továbbá azt is, hogy szombati bevételeim nélkül csődbe jutnánk, és ártatlan alkalmazottakat juttatnék az utcára, nem beszélve arról, hogy a hatalmas kölcsönöket sem tudnám visszafizetni, ami – érveltem én – egyfajta lopásnak minősül.

Torres lelkész kedvesen elmagyarázta, hogy a keresztség majd erőt fog adni megoldani ezeket a problémákat. Együtt imádkoztunk az irodámban. Könnyekre fakadtam, és elhatároztam, hogy megkeresztelkedem, legyen bármi is.

Ugrás a „mély vízbe”

2004 januárjában, a sorozat végén megkeresztelkedtem. Egészen 2004 áprilisáig hitem tanúbizonyságaként bezártam legfontosabb vállalkozásaimat szombaton, és lemondtam azokról a szerződésekről is, amelyeknek köszönhetően a nagy, nemzetközi szállodák mellett több mint tíz éve szórakoztató központokat üzemeltettem. 1986-tól számítva először zártam be ezeket a tevékenységeimet.

Torres lelkésznek igaza volt. A keresztség erőt és hitet adott szombati munkáim beszüntetéséhez. Ámen!

Mielőtt bezártam volna szombaton, imádkoztam, és bocsánatot kértem Istentől, hogy ennyire rossz sáfára voltam. Beismertem, hogy soha nem

is voltam vállalkozásom tulajdonosa, hisz az valójában mindig is az Istené volt.

Imában azt is kértem az Úrtól, hogy annak érdekében, hogy Isten hírneve ne szenvedjen kárt, és az emberek ne értelmezzék tévesen a szombatot, tegye lehetővé, hogy visszafizethessem hitelezőimnek, a bankoknak és beszállítóimnak a tartozásaimat.

A szombati zárva tartás érvénybe léptetése előtt leveleket kellett írunk ügyfeleinknek, találkozókat kellett szerveznünk a szállodák és turisztikai ügynökségek vezetőségeivel és beszállítóinkkal, hogy elmagyarázzuk nekik, miért fogjuk visszautasítani a kéréseiket. Ugyanezt el kellett magyaráznom alkalmazottaimnak, családomnak és barátainknak is.

Azáltal, hogy informáltuk ügyfeleinket, alkalmazottjainkat és barátainkat a szombati zárva tartásról, Isten felhasznált engem és cégemet a szombat igazságának terjesztésére.

Az elején a turisztikai ügynökségeknek és szállodáknak nem tetszett, hogy szombaton nem nyitunk, és tudtukra adták, hogy klienseiket ezután a konkurenciához fogják irányítani, amelyek szombaton is nyitva tartanak. Ez azt jelentette, hogy fennállt a veszélye annak, hogy a szombati kliensek vasárnap is a konkurencia szolgáltatásait veszik igénybe. Úgy tűnt tehát, a szombati zárva tartás az utolsó szeg lesz vállalkozásom koporsójában.

A cégnél pattanásig feszült volt a hangulat. A szombati pihenőnap bevezetése nem volt egy demokratikus döntés, nem az alkalmazottak szavazata döntött. Veszélyben forgott a munkahegyük. Az volt az érzésem, hogy beosztottjaim kételkednek abban, hogy egyáltalán el tudom-e vezetni ezt a céget.

Nyerek vagy veszítek, én döntöttem: nem dolgozom és nem dolgoztatok szombaton. Mi több, innen arra egész vállalkozásom az Úré volt, én mindössze az igazgatója, vagyongazdálkodója voltam. Továbbra is imádkoztam, és derűlátó voltam, mivel Isten ígéreteire alapoztam, melyeket a szombat tisztelőinek adott. Csodára, Isteni csodára volt szükség ahhoz, hogy ez az üzleti terv működjék. Hitem megpróbáltatásának idejét éltem.

A szombat csodái

Ha jól emlékszem, az első szombaton, amikor zárva tartottunk, már péntek délutántól automata robotra állítottuk a foglalások számára fenntartott telefonvonalat. Azon a szombaton hirtelen megváltozott az időjárás, és rettenetesen esett az eső egész nap.

Amikor szombaton este bementem az irodába, és visszahallgattam a robot rögzítéseit, döbbenet tapasztaltam, hogy rengetegen foglaltak vasárnapra, míg szombatra senki (a rossz idő miatt). Vasárnap gyönyörű idő volt, és nap közben is jöttek új kliensek. A szombati rossz idő áldás volt a cég számára, és tovább éltette a vállalkozást.

A következő hat hónapban rendszeresen megismétlődött ez a típusú időjárás. Szép idő pénteken, rettenetes záporok szombaton, majd újra gyönyörű idő vasárnap. Isten gondokat viselte!

Újabb csodák

Az alábbiakban felsorolom a csodákat, amelyek munkánkat segítették:

– Felszereléseink tovább bírták az üzemeltetést, a fogyóanyagok is sokkal lassabban apadtak, mint addig.

– Habár a turisztikai ügynökségek és a szállodák időnként a konkurenciát javasolták turistáiknak, ez utóbbiak elutasították ajánlataikat, és továbbra is mi szolgáltatásainkat választották.

– Néhány szombat után, amelyen zárva voltunk, alkalmazottaink pihentebbek voltak, munkájuk hatékonyabb volt, csapatmunkájuk olajzottabb. Kiértékeléseink is jobbak lettek, a munkabiztonsági paraméterek is javultak, klienseink elégedettebbek voltak velünk, mint azelőtt.

– A szombati pihenőnap bevezetését egyértelműbb és jobb adminisztratív döntések követték, amelyek megnövelték bevételünket és csökkenték kiadásainkat.

– Egy idő után a turisztikai hivatalok és a szállodák megváltoztatták a véleményüket arról, hogy szombaton nem dolgozunk, mivel számukra megmagyarázhatatlan módon több jutalékot termeltünk, mint azelőtt. Ügyfeleik nekünk köszönhetően meg voltak elégedve.

Több mint csodák

2006 februárjában én és az eladásért és reklámozásért felelős japán igazgatóm elmentünk Japánba, hogy a „Felkelő Nap Országá” legnagyobb turisztikai ügynökségének vezetőivel tárgyaljunk – akik addig is a legtöbb ügyfelet és bejövotelt biztosították számunkra. A találkozáson megkérdezték marketing-igazgatómtól, hogy miért nem dolgozunk szombaton, mire azt válaszolta, hogy szombatot ünneplő keresztény nézeteket vallunk, ezért tartunk zárva a hét hetedik napján.

A japán ügynökség igazgatótanácsának elnöke azt is megkérdezte, hogy időnként hajlandóak lennénk-e kivételt tenni e szabály alól, ha nagyszámú japán csoportot kellene kiszolgálni. Amikor az

igazgatóm elkezdte magyarázni, hogy számunkra most nem a pénz a fontos, hanem az én adventista keresztény elveim, a japánok szünetet kértek, hogy megbeszéljék, hogyan tovább.

A szünet után örömmel mondták, hogy régóta nem üzleteltek már olyan céggel, amely számára fontosabbak az elvek mint a pénz. „Az Úré a dicsőség!” – kiáltottam fel. A japánok ezenfelül azt is elmondták, hogy mostantól még jobban bíznak bennünk, és arra törekednek, hogy még szorosabb és gyümölcsözőbb legyen az együttműködésünk. Hasonló tapasztalataink voltak más ügynökségekkel és beszállítókkal is.

A keresztségem és a szombati szünnap bevezetése – azaz 2004 – óta Isten megáldotta *saját vállalkozását* és a munkánkat, és kisebb-nagyobb csodákkal gazdagította lelki tapasztalatunkat, ezzel is kifejezvéen irántunk szeretetét és csodálatos, óvó gondoskodását. Ma vállalatunk alkalmazottai és családjaik is mind meg vannak keresztelve, és a sziget különböző adventista gyülekezeteinek tagjai.

Habár a turista áradat még mindig nem érte el a 2001. szeptember 11-e előtti szintet, vállalkozásunk mégis jobban megy, mint bármikor. Mivel Isten az Őt megillető helyet foglalja el – Ő cégünk Elnökigazgatója –, pénzügyi helyzetünk megváltozott. Imádságom is, hogy visszafizethessem tartozásaimat, meghallgattatott.

A legfontosabb az, hogy Isten bebizonyította: a szombat szent napként való megtartása és a munkaszünet bevezetése fontos bizonyágtétel volt alkalmazottaim és ügyfeleim számára, aminek köszönhetően ők is megtapasztalhatták, hogy Isten előtt nincs lehetetlen.

A büszkeség rettenetes bűnét követtem el, amikor az elején önzetlenül arra törekedtem, hogy szombaton is dolgozva megtartsam alkalmazottaim munkahelyét, és törlesszem hitelezőim felé az adósságaimat. Isten bebizonyította, hogy van nála elegendő pénz a problémák megoldására. Hálás vagyok Neki irgalmas szeretetéért, hogy megengedte, hogy a vállalkozásom által szolgálhassam Őt. Ráeszméltem, hogy az áldásokat bőven osztó, szerető Istent szolgálni biztonságot jelent, nagyobb biztonságot, mintha egyedüli, álmatlanságban szenvedő tulajdonosa lennék egy milliárd gonnal küszködő cégnek.

Isten ma arra használja fel vállalkozásunkat, hogy kitermeljük a tizedet és az adományokat, amelyek révén fenntartjuk a Guam szigetén működő adventista gyülekezeteket, támogatjuk lelkeszeinket, evangélistáinkat, iskoláinkat és miszióknk egyéb területeit.

További áldások

Mielőtt befejezném, azt még el szeretném mondani, hogy két gyermekünk, Lawrence és Caressa szintén megkeresztelkedett, és nagyon legjobb barátnőm is, a Guam Adventist Academy tanára. Családom tagjai összetartóbbak és sokkal jobban szeretik egymást, mint azelőtt, ami Isten iránti szeretetünknek köszönhető, és nyilván a szombatonként együtt töltött, áldásos időnek.

Mielőtt befejezném bizonyágtételemet, szeretnék említeni még egy csodát. Miután megkeresztelkedtünk, megtudtuk, hogy már azelőtt imádkoztak értünk, hogy az unokatestvérem, Dwight felvett volna az imalistájára, és megismertük volna a Nozaki házaspárt.

Kérlek, vegyétek fel imalistátokra a szüleimet és a feleségem szüleit, nővéreinket és gyermekeiket.

Bízz Istenben és légy engedelmes!

Összefoglalásképpen arra szeretnék bátorítani mindenkit, aki bizonytalan a szombat megtartását, a keresztséget vagy a tized kérdését illetően, hogy vesse alá magát teljesen Isten vezetésének, és bízson Benne. Maga az Úr mondta: „Akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek” (1Sám 2:30).

„Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te utaidban megismerd őt; akkor ő igazgatja a te utaidat” (Péld 3:5–6).

„Mennyei Atyánk ezer kiutat tud mutatni ott, ahol mi egyet sem látunk. Akiknél az Istennek való szolgálat első helyre kerül, azok életében a kusza szálak kisimulnak, és lábaik előtt feltűnik az egyenes ösvény” (Ellen G. White, *A nagy Orvos lábnyomán*, 481).

„Akik Isten vezetésére bízzák és szolgálatára szentelik életüket, sohasem kerülhetnek olyan helyzetbe, ami Isten gondviselésén kívül esik. Bármilyen legyen is a helyzetünk, ha Igéjének cselekvői vagyunk, van Vezetőnk, aki igazgatja utunkat; bármilyen bonyolult is a problémánk, biztos Tanácsadónk van; bármi a bánatunk, veszteségünk, vagy bármilyen elhagyatottak vagyunk is, együtt érző Barátunk van” (Ellen G. White, *A nagy Orvos lábnyomán*, 248–249).

Engedd meg Istennek, hogy teljesítse csodálatos ígéreteit életedben. Sosem fogsz csalódni Benne! ■

Steven Kasperbauer, guami üzletember

SEGÍTSÉGNYÚJTÁS VAGY ÁLDOZATHOZATAL?

Jézus felemelte tekintetét, és meglátott néhány gazdag embert, aki éppen adományát hozta a templomba, majd nem sokkal azután egy szegény özvegyasszony is elhozta két fillérért. Így szólt Jézus: „Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vete: Mert mindezek az ő fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz: ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, amije volt, oda veté” (Lk 21:1–4).

Az áldozat – a kereszténység fő kérdése – állandóan jelen van prédikációinkban, éneklünk róla, maga a kereszténység is az áldozatban fogant. Mégis előttünk lebeg a kérdés: Mi tulajdonképpen az áldozat? Miért mondja Jézus, hogy a szegény özvegyasszony „mindenkinél többet vetett” a kincstár perselyébe?

A legtöbbször véleménye az, hogy azért volt az özvegyasszony áldozata a legnagyobb, mert ő mindenét odaadta, és itt a hangsúly a mennyiségre esik. A gazdagoknak volt még otthon maradt részük, ezért mondhatta Jézus, hogy számukra az adakozás nem volt áldozat. Csak akik mindenüket odaadják, azok hoznak áldozatot. Ebből a perspektívából vizsgálva a jelenetet, megtörténhet, hogy egyesek azt a következtetést vonják le, hogy a szegényeknek könnyebb bejutniuk a Mennyei Országába, mivel mindaz, amijük van, semmiség ahhoz képest, mennyivel rendelkeznek a gazdagok.

A jelenet utolsó bibliaverse feltárja az áldozat fogalmának egy további jelentését: „mindenét odaadta.” Ez felveti annak lehetőségét, hogy az áldozat fogalmát nem a mennyiség feltételezi, hanem az adakozó motivációja. Megtörténhet, hogy az áldozat definíciója nem a mennyiségre összpontosít, hanem arra, hogy mennyire fontos az adományozás aktusa az adományozó számára.

Vizsgáljuk meg figyelmesen az alábbi meghatározásokat:

Segítségnyújtás – jót tenni valakivel anélkül, hogy a segítő személy lemondana önmagáról (Eisenberg, 1990).¹

Áldozathozatal – jót tenni valakivel úgy, hogy a jótevő aláveti személyes céljait, és kész vállalni a jótéteménye gerjesztette ráfordításokat is (Kilten & Turiel, 1998).²

„Amikor Jézus feltekintett, látta, amint a gazdagok áldozati ajándékaikat a perselybe dobják.

Észrevett egy szegény özvegyasszonyt is, aki két fillért dobott abba, és így szólt: Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. Azok ugyanis mind a feleslegükből dobtak az áldozati ajándékokhoz, ő azonban szegénységéből mindent beledobott, amije volt, az egész vagyonát” (Lk 21:1–4).³

Ezen új perspektíva kidomborítja a tényt, hogy a szegény özvegyasszony azért adott többet a gazdagoknál, mert ő mindenét odaadta. Adománya túlszárnyalt minden értékfogalmat, ami a két fillér fiskális, illetve fizikai értékére vonatkozna. Lemondott önmagáról, vágyairól – teljesen megfélelkezvén egzisztenciális szükségleteiről. Adománya által magát Isten érdekei alá helyezte, jogos szükségeit is alávetette Isten érdekeinek.

Miért volt fontos Jézus számára e magatartás hangsúlyozása? Egyszerű... Apróban saját jellemét és munkamódszerét képezte le: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Amikor Isten

**A LEGNAGYOBB
ÁLDOZAT
CATALIN
BĂRBULESCU**

**AMIKOR ISTEN
ELKÜLDTE AZ Ő FIÁT,
NEM CSAK AZ EGÉSZ
MENNYET AJÁNDÉKOZTA
NEKÜNK SAJÁT MAGÁ-
VAL EGYÜTT, HANEM EL
IS KÜLDTE HOZZÁNK
SZERETETT FIÁT (MK
12:6). AZT ADTA NEKÜNK,
AKI A LEGKEDVESEBB
VOLT SZÁMÁRA.**

elküldte az Ő Fiát, nem csak az egész mennyet ajándékozta nekünk saját magával együtt, hanem el is küldte hozzánk szeretett Fiát (Mk 12:6). Azt adta nekünk, aki a legkedvesebb volt számára. Ha figyelembe vesszük azt is, hogy Isten szeretett Fiát olyan emberek megmentéséért is elküldte, akik rosszindulatúak voltak Vele szemben, sőt, egyenesen az ellenségei voltak (Róm 5:10), vagy a legjobb esetben is közömbösek Iránta, önmagukkal megbékélt és elégedett emberek (Róm 5:10), Jézus önfeláldozása meghaladja az emberi felfogóképesség, logika, igazság és realizmus határait. A kép érzelmi szempontból akkor válik igazán drámaivá, amikor a világegyetem legdrágább Személyét éppen ezek az emberek készültek feláldozni saját javuk érdekében, vagy pedig közömbösek, bátortalanok voltak ahhoz, hogy közbelépjenek a megmentéséért. Isten mindent tudott ezekről a motivációkról, és előre látta ezeket az eseményeket (Zsolt 22:7–8; 16–18).

Mikor hoztunk utoljára áldozatot az isteni modell szerint, önmagunkról, vágyainkról és szükségleteink kielégítéséről lemondván, és nem azt ajánlván fel, ami fölöslegünkben volt, utunkban volt, avíttá vált vagy kinőttünk?

Volt-e olyan alkalom az életünkben, amikor áldozathozatalunk során számunkra igazán fontos szempontokat is figyelembe vettünk? ■

1. Eisenberg, N. (1990). *Prosocial development in early and midadolescence*. In R. Montmayer, G. R. Adams, & T. P. Gullotta (Eds.), *From childhood to adolescence: A transitional period* (240–268). Beverly Hills, CA: Sage Publications.
2. Killen, M., & Turiel, E. (1998). *Adolescents' and young adults' evaluations of helping and sacrificing for others*. *Journal of Research on Adolescence*, 8 (3), 355–375.
3. Revideált Újprotestáns fordítás (2014).

Cătălin Bărbulescu, a cernicai Adventista Teológiai Intézet igazgatója

A TIZED ÉS AZ ADOMÁNYOK GYŰJTÉSÉRE ALKALMAS IDŐ

Mikor a legalkalmasabb begyűjteni az adományokat és a tizedet? Hol a helye ennek az istentisztelet programjában? Számít-e vagy sem, mikor kerül erre sor?

A Gyülekezeti Kézikönyv 2015-ös kiadásának 151. oldalán a következő pontosítást olvashatjuk: „A szombat délelőtti istentiszteletnek két fontos része van: az első részben a gyülekezet éneklés, imádkozás és az adományok átadása által kifejezi imádatát Isten iránt, a második részt pedig Isten üzenetének tolmácsolása tölti ki.” A 232. oldalon kétféle, egy hosszabb és egy rövidebb istentiszteleti forma kerül bemutatásra. Mindkét szertartási modell esetében a tized és az adományok összegyűjtésére az istentisztelet keretében kerül sor. A bejelentések nem képezik az istentisztelet részét, egyik modell esetében sem, ezért azokat az istentisztelet megkezdése és a kezdő közös ének előtt kell megtenni (vagy a szombatiskola végén, a szünet előtt).

A keresztyén sáfárság elvei arra tanítanak bennünket, hogy a szívből történő adakozás és a tisztességes tizedfizetés az istenimádat egy formája.

Ezzel elismerjük, hogy Isten a Teremtőnk, Megváltónk, életünk Fenntartója és egyedüli jogos Tulajdonosa, áldásaink egyedüli Forrása. A tized és adományok formájában felajánlott összeg nem pénz, mi nem pénzt adunk Istennek. Neki nincs szüksége a mi pénzünkre. Ha tisztességes úton jutottunk a birtokába, ez a pénz egy befektetés eredményét képezi. Befektetés, amelyre időt és energiát áldoztunk, és amelyben kamatoztattuk természetes úton nyert vagy szerzett képességeinket. Ezeknek a befektetéseknek az eredménye a pénz, a különböző termékek vagy anyagi javak.

De térjünk vissza a befektetés fogalmához. Mit jelképeznek a talentumok, az idő és az erő? Magát az életet. A pénz és az anyagi javak megszerzéséhez életünk egy részét áldozzuk fel, ezért amikor eljön az adakozás pillanata, nem pénzt teszünk az adakozó kosárba, hanem egy darabot az életünkből. Más szavakkal adományunk áldozat. Ez az oka annak, hogy begyűjtésének helye és ideje az istentisztelet. ■

A Sáfárság Osztály

ADOMÁNYUNK
ÁLDOZAT.
EZ AZ OKA
ANNAK, HOGY
BEGYŰJTÉSÉNEK
HELYE ÉS IDEJE AZ
ISTENTISZTELET.

EVANGÉLIUM AZ EVANGÉLIUM NÉLKÜL ÉLŐKNEK

Sok mellettünk élő polgártársunk lelki horizontján nem szerepelnek többé valódi keresztény értékek, habár deklaratív síkon a legvalóságosabb európaiak közé tartozunk. Az ember és a Teremtő közt fellépő zavar megrontotta a társadalom erkölcsi struktúráját, és sokan összeroppannak, mivel nincs olyan céljuk, amely értelemmel töltené meg életüket.

Egy ilyen valóság kontextusában Isten üzenete hírnökének szüksége van az evangélium magjára. Amikor elmélyülni látszik a válság, azonnali szükség van Isten közbelépésére! És itt lép színre a bizonyágtévő. Annak függvényében, hogy hogyan élünk és teszünk bizonyágot az evangéliumról, a mellettünk élők boldogabbak vagy boldogtalnabbak lesznek. Hogyan továbbíthatjuk hatékonyabban a reménység üzenetét?

Elsősorban meg kell értenünk, hogy az embereknek – jóllehet elvilágiasodtak – lelki szükségleteik is vannak. Minden egyén lelki DNS-ében van egy űr, amit csak Isten tölthet be. Őrizkedjünk attól, hogy minősítsük az embereket: egyesek jók, mások gonoszak. Legyünk inkább proaktívok, és törekedjünk arra, hogy megtudjuk, mit tehetünk értük. Sokatmondó Jézus Krisztus példája ebben a tekintetben. Amikor embereket látott, megesett rajtuk a szíve (Mt 14:14).

Másodsorban a közlésünket alkalmaznunk kell korunk igényeihez és az emberek felfogásához, hiszen lehet, hogy kommunikációnk elszakadt a valóságtól, régi, formális vagy túlságosan elvont. Hányszor hallhatjuk a szószékről, hogy „megkezdjük imaóránkat”, amely imaóra mindössze félórát tart? Üzenetünknek hitelesnek kell lennie, a célszemélyek megértéséhez kell alkalmazkodnia, és minél több személyhez eljutnia.

Harmadsorban fontos, hogy az evangélium üzenetét bölcsen és szeretettel közvetítsük. Mielőtt szükségük lenne az evangéliumra, előbb a szeretetünkre van szükségük. A Szentírás a szerető Isten cselekedeteinek magasztos bizonyágtétele, és embertársainknak ezt tudniuk kell, még mielőtt megtudják, hogy ő az Ítéző Bíró is.

Negyedsorban az értelmes bizonyágtévő az emberek számára a vallás és az Istenbe vetett bizalom hasznát mutatja be, nem korlátokat, amelyek távol tarthatják az embereket. Az érdeklődőket előbb Krisztushoz kell vezetni, és csak azután szabad bemutatni nekik doktrínáinkat. A Biblia sze-

rint az egyén lelki architektúrájának alapját nem tiltások, hanem Jézus Krisztus képezi (1Kor 3:11).

Ötödsorban az elvilágiasodott embereknek szükségük van igazi erkölcsi pillérekre. Sokan csalódtak már, ezért értékelik és keresik azokat, akik élnek is, amit hirdetnek. Még mielőtt megismernék igazságunkat, az emberek beszélgetnek velünk, mielőtt hit által meglátnák Istenünket, előbb minket mérnek fel. Ebben az értelemben az értékes tanúbizonyosságot új, odaszentelt életű emberek végzik, akik fénylő támpontok lesznek a lelki sötétség világában. Kevesen fognak emlékezni prédikációinkra, de annál többen jó cselekedeteinkre.

Következtetésként: a minket körülvevő valóság változó, akárcsak az emberek, akik mellettünk élnek, s akik áthatolhatatlanoknak tűnnek a fontos döntések előtt, ezért legyünk bölcssek értékeink hirdetésében.

Ne felejtünk el néhány fontos dolgot:

- » Egy ember megtérése nem egy pillanat alatt következik be, hanem egy folyamat eredménye, ezért türelmeseknek kell lennünk, és engedjük, hogy a Szentlélek vezesse őt a boldog végkifejlet felé.
- » A megmentés folyamatának kiindulópontja a személyes kapcsolaton alapuló evangelizálás, kell hogy legyen. Sokszor beszélünk fellelősen a világ megváltásáról, de megelégedünk a mellettünk élőkről!
- » Legyünk láthatóbbak társadalmi síkon, foglalkozunk az emberek szükségleteinek megoldásával. Szolgáljuk felebarátainkat a gyülekezet falain kívül is, a lakónegyedünkben, munkahelyünkön.
- » Használjunk ki minden alkalmat, kis csoportos lelki gyakorlatokat, egészség-klubokat, evangelizációs előadásokat, a rádió, a tévé és az internet kínálta lehetőségeket. A mellettünk élők különböznek tőlünk, ezért megközelítési módszereink is különbözőek kell, hogy legyenek.

Legy tehát a reménység hírnöke, és éld hitedet mások üdvösségére! ■

**A REMÉNYSÉG
HIRNÖKEI
PETRE NIȚĂ**

**AZ ÉRTEKES TANÚ-
BIZONYÁGOT ÚJ,
ODASZENTELT ÉLETŰ
EMBEREK VÉGGIK,
AKIK FÉNYLŐ TÁM-
PONTOK A LEIKI
SÖTÉTSÉG VILÁGÁBAN.**

Petre Niță, az Olténiai Egyházterület Kommunikáció és Vallásszabadság Osztályának igazgatója

„A RÉGI ÖSVÉNYEK”

Az AMiCUS nagyszebeni fiókszervezete az egyik legkisebb az országban (<https://www.facebook.com/sibiuamicus>). 1998-ban alapította néhány lelkes, a szolgálat lelkületétől motivált egyetemista. Akkoriban azon kevés AMiCUS-fiókok közé tartozott, amelyek hivatalosan is be voltak jegyezve.

2011 és 2012 között az egyesület létszáma az addigi legnagyobb értéket érte el, és a projektjeik száma is jelentős volt. Ezt a csúcserőszakot azonban a 2015–2016-os tanév túlszárnyalta. A diáktagok mostani száma 26, de visszahúz a szíve annak a 10 régi „amicusosnak” is, akik közül néhányan projektvezetőkként most is tevékenykednek az AMiCUS-ban.

Az utóbbi években diákjaink olyan projekteket vettek részt, mint a „Jótékonyág napja”, a „Dohányzás ellenes nap”, iskolákban tartott szemináriumok, egészség-klubok, életmódtáborok. A téli ünnepek alkalmával adott koncertek minden évben egybegyűjtötték a diákokat Isten dicsőítésére barátai, ismerősei, kollégáik körében. Más fiókszervezetek is meglátogattak (a brassóiak és a jászvásáriak), illetve mi látogattunk hozzájuk, kirándultunk, kikapcsolódtunk. Szombat délben együtt ebédelünk (amit a fiúk nagyon kedvelnek), szombat esténként majdnem rendszeresen röp-

labázunk vagy egyéb sporttevékenységet folytatunk. A kikapcsolódás alkalmi azok, amelyek a legjobban összekovácsolják az AMiCUS-tagokat, mivel ilyenkor barátainkat, diáktársainkat is meghívjuk körünkbe.

2014-ben egy különleges projektnek fogtunk neki. A „Face the Bible” két évig tartott, és abban állt, hogy nem adventista diáktársainkkal tanulmányoztuk a Szentírást, rendszeresen, heti egy alkalommal, az egyetem könyvtárának egyik termében. Az alkalmak végén mindig finom ételekből kóstoltgattunk, élveztük a közösség áldásait és a jókedvet. Több mint 25 diáktársunkat sikerült motiválnunk a Biblia tanulmányozására. Szép tapasztalatokat szereztünk együtt.

2015 novemberében a nagyszebeni AMiCUS volt az AMiCUS Országos Fesztivál házigazdája. Románia minden részéről érkeztek diákok Szebenbe, az ország közepébe. A különleges meghívottak és az előadó diákok motiváló beszédeket tartottak. Zenét hallgattunk, közösséget ápoltunk, várost néztünk – Szebent akkor éppen áthatotta a fahéj illata.

Egyik vendiáknak kezdeményezésére – a Szebeni Közösségi Alapítvány segítségével – a 2015–2016-os idényben újtára indítottunk egy gyermekeknek szóló projektet, „Ben laboratórium” névvel (<https://facebook.com/sibiu.laboratorulluiben>). A Ben Carson neve által ihletett programban a gyermekek általános geológiai, rovar-tani, botanikai és anatómiai órákon vehettek részt, és olyan mikroszkópos kísérleteket végezhettek el, amelyeknek köszönhetően felfedezhették a természet rejtett kincseit. A projekt a III–VII. osztályos tanulóknak szólt, s a tevékenységeket 16 fős csoportokban bonyolították le. Az eddig öt alkalommal rendezett esemény számos pozitív visszajelzést kapott, és sokan érdeklődtek a további rendezvények felől is.

Gyermekek és szülők meg voltak elégedve azzal, amit láttak és tanultak. Szeretnénk, hogy a maguk során ők is diákok legyenek, és értékeljék a természetet, ösztönözze őket a tudomány világa.

Az első, gyermekek számára kidolgozott program sikere arra biztatta diákjainkat, hogy egy újabb gyermek-projektet ter-

vezzenek, amelynek célrétege az első rendezvényen részt vett gyermekek csoportja, de új gyermekeket is szívesen várnak. A társadalom szenved az egyre terjedő betegségek miatt, viszont keveset tesz a megelőzésükért, amit már gyermekkorban kell elkezdni. Ezért szintén a Szebeni Közösségi Alapítvány anyagi támogatását élvezve, új munkatársakkal elindítjuk a „Kis szakácsok akadémiaja” nevet viselő projektet (<https://www.facebook.com/sibiu.academiamicilorbucatari>), melynek elsődleges célja a gyermekek egészséges életre való nevelése. A projekt 2016 júniusában kezdődött, 16 gyermek foglalkoztatásával. A résztvevők vidám, interaktív bemutatások által megismerhették az egészséges táplálkozás elveit, a táplálékok kategóriáit és egyéb hasznos tudnivalókat. A végén, kötény nyel a derekukon, csapatmunkában dolgozva elkészíthették az est receptjét. „Táplálékom legyen gyógyszered, és gyógyszered legyen táplálékom!” Az Úr segítsen meg, hogy projektünk sikeres legyen!

Az emberek, a társadalom és a média sokat fordít a bonyolult dolgokra, amelyek vonzzák a tekintetet, s még a legközömbösebbek figyelmét is felkelik. A Szentírás és az ihletett könyvek azonban azt tanítják, hogy egyszerű módszerekkel is fel lehet kelteni az emberek érdeklődését. Szeben a múzeumok városa, fejlett turizmussal rendelkezik, gazdag román, erdélyi és száz kulturális kínálattal. Sokan látogatják. Hogy miért? Régi értékei miatt. Mert vannak még emberek, akik értékelik a régi dolgokat. Jeremiás 6:16 versében olvashatjuk: „Álljatok az utakra, és nézzetek szét, és kérdezősködjetek a régi ösvények felől.” Az ifjak támogatást keresnek a társadalomban és a világban. Mi régóta rendelkezünk ezekkel. Ugyanazok, mint régen voltak. ■

Adriana Negruț, a nagyszebeni AMICUS bizottságának tagja

**ADVENTISTA
DIÁKOK
ADRIANA
NEGRUȚ**

A SZENTÉLY A DOGMA ÉS A FELÜLVIZSGÁLAT KÖZÖTT (1930–1980) – II. RÉSZ

A „Dániel” Bizottság és további tanulmányok (1961–1980)

1955 tájékán, miközben a Dániel könyve magyarázatának kiadásán dolgozott, az ismert teológus, Raymond Cottrell (1912–2003) képtelen volt összeegyeztetni a történelmi interpretációt a bibliai exegézissel, Dániel 8. és 9. fejezeteire vonatkozóan. 1958-ban, a Bible Readings című könyv újra kiadásán dolgozva, Cottrell – F. D. Nichollal egyetértésben – közvélemény-kutatást végzett: 27 levelet küldött el egyházunk neves, bibliakutató teológusainak (főleg a héberben szakosodott tanároknak és katedrafőnököknek). Levele hat kérdést tartalmazott, amelyek a Dániel 8:14 értelmezését ért bírálatokra vonatkoztak.¹

A megkeresett 27 hittudós közül 13-an azt válaszolták, hogy a hagyományos adventista értelmezésen kívül nem ismernek más alapot a szentély megtisztítása értelmezéséhez. Heten az analógiára alapoztak, öten a Próféataság Lelke tekintélyét hangsúlyozták ebben a kérdésben, ketten úgy vélték, hogy értelmezésünk egy szerencsés fordítási hibának köszönhető², de egyikőjük sem tudott olyan nyelvszeti vagy kontextuális alapot ajánlani, amely kielégítette volna Cottrellt.³

Miután a kutatás eredményeit Reuben Figuhr elnök tudomására hozták, a Generál Konferencia eldöntötte, hogy bizalmas körülmények között létrehoz egy kutatóbizottságot. A „Committee on Problems in the Book of Daniel”, röviden „Dániel” Bizottság 1961 és 1966 között működött, a következő összetétellel: Harry Lowe, elnök; R. A. Anderson és Leo Odom, a White Alapítványtól; Raymond Cottrell és Don Neufeld az Adventist Review-től; Richard Hammill, W. Murdoch, Siegfried Horn, Earle Hilgert és E. Heppenstall az Andrews Egyetemről. A bizottság tagja volt még a Generál Konferencia egy küldöttje is.

A „Dániel” Bizottság kétszer gyűlt össze évente, a Generál Konferencia székhelyén, ahol a bizottsági tagok bemutatták az általuk készített szakjelentéseket. Némelyiket publikálták is, valószínűleg a „Ministry” hasábjain. A bizottságnak azonban nem sikerült egyetértésre jutnia, kivéve abban, hogy képtelenek voltak teljesíteni a tervet, melynek értelmében meg kellett volna erősíteniük a szentély

doktrínáját – csupán bibliai alapon. A legtöbb bizottsági tag mégis meg volt győződve arról, hogy ez a doktrína benne van a Bibliában, és hogy ha folytatnák a kutatást, nagyobb világosságot nyernének. Cottrell, Neufeld és Hilgert azonban nem hittek abban, hogy ez így lenne, Cottrell és Neufeld viszont mégis elfogadta a doktrínát – Ellen White kijelentéseire alapozva.

Cottrelltől és Neufeldtől eltérően Earl Hilgert professzor az Andrews Egyetemről nem értett egyet azzal, hogy egy hitvet el lehet fogadtatni egy Biblián kívüli próféta javaslatára.⁴ Hilgert szerint Dániel 8:14 versének hagyományos magyarázatát nem támogatja a kontextus, mi több, még ennél is továbbment, kijelentvén, hogy semmilyen bibliai alapot nem lát a „nap-év” kulcs használatához a 2300 nappal és éjjel, vagy egyéb, apokaliptikus időszakok értelmezésében.

A „Dániel” Bizottság 48, Dániel 8. és 9. fejezetére vonatkozó tanulmányt vizsgált meg, de sajnos, következtetései nem voltak egybehangzóak, és semmit nem publikált közülük. Közeli forrásokból tudom, hogy a sikertelenség oka a különböző teológiai orientációkat képviselő kutatók közti véleménykülönbség volt, élükön R. F. Cottrell-lel, akit „liberálisként” ismertek. A híres archeológus, Siegfried Horn, aki szintén tagja volt a bizottságnak, bevallotta, hogy egy idő után már fásztották ennek a bizottságnak a teológiai találkozói, amelyek semmilyen jelentőset nem produkáltak.

A Dániel 8. és 11. fejezetére vonatkozó véleményeket illetően mind Cottrell, mind Horn egyetértett abban, hogy Antiokhosz a próféciák egyik főszereplője. Dániel 11. fejezetével kapcsolatban Horn a következőket nyilatkozta: „Esztelenség azt állítani, hogy a szeleukida királyok és feleségeik részét képezik a próféciáknak, de ez az egy, aki majdnem eltörölte a zsidóságot a föld színéről, kivételt képez. Antiokhosz Sátán próbálkozása volt Krisztus megszületésének megakadályozására.” Horn azonban azt is sugalmazta, hogy a Dániel 8. fejezetében szereplő nagy szarv Antiokhosz lenne, és ezt a zsidók is így értelmezték, és ezért is került be a görög Septuaginta-változatba „a szentély megtisztítatik” szintagma. Antiokhosz Dániel könyvé-

ben való jelenlétét (legalábbis a 11. fejezet esetében) George McCready Price⁶ is elismeri, továbbá a neves teológus, Alfred Vaucher is, a Collonges-i Szeminárium tanára.

A „Dániel” Bizottság feloszlata után Cottrell saját úton tovább kutatta Dániel könyve 8. és 9. fejezetét egészen 1972-ig. Elmélyült a héber szöveg – a régi szövegváltozatok – kutatásában, a zsidó és a keresztény – inkluzíve adventista – szövegértelmezések vizsgálatában. Munkája eredményeként egy terjedelmes könyvet írt „Eschatology of Daniel” (Dániel eszkatológiája) címmel, amelyet viszont sosem publikáltak. Több kritikus cikket is írt a témával kapcsolatosan, mint például a „Sanctuary Debate: A Question of Method” című tanulmányt 1980-ban.⁷

Cottrell hozzájárulása az Adventista Bibliakommentár szerkesztéséhez értékesnek minősíthető, a teológiai kutatásra vonatkozó figyelmeztetései jóérzésről tanúskodnak és időtállóan bizonyulnak. 1980 után azonban, sajnos, Cottrell a Bibliát bíráló módszerek és romboló konklúziók áldozatául esett, és sokkal messzebbre ment, mint akik addig elutasították a szentély doktrínáját. 2001-től nyilvánosan is felvállalta állásfoglalását, és nagyon idős koráig az Adventista Egyház nem hivatalos folyóiratának, az „Adventist Today”-nek volt a főszerkesztője.

Egy másik nagyon befolyásos teológus Edward Heppenstall volt, az Andrews Egyetem rendszertan-tanára, aki egy sor tanulmányt írt a szentély tanáról, amelyekben újító értelmezéseket sugalmazott. A „Ministry” 1956 októberi számában „Daniel 8:14 in Perspective” című cikkében Heppenstall kijelentette, hogy a zsidó „nisdaq” ige Dániel 8:14 versében nem a Szentélynek a Mózes 3. könyve 16. fejezetében említett szentek bűneitől való megtisztítására utal, hanem a szarv bűneinek megtisztítására. 1972-ben könyvet írt Krisztus mennyei szentélyben végzett szolgálatáról.⁸ Heppenstall a szolgálat két szakaszáról beszélt anélkül, hogy két külön helyiséget említett volna.⁹

1960 után Carl G. Tuland, több nyelven beszélő adventista teológus és író (1901–1980), aki az egyházi adminisztrációban dolgozott Észak- és Dél-Amerikában, valamint a Közel-Keleten, tanulmányt írt Dániel 8. fejezetének prófeciájáról.¹⁰ Tuland kijelentéseit kontextuális és lingvisztikai (bibliai) érvekkel támasztotta alá, és ezek néhány szempontot tekintve különböztek a szentély tana hagyományos értelmezésétől.

Tuland első kijelentése voltaképpen cáfolata volt a Dániel 8:14 versében szereplő „megtisztítás” (a magyar Károli-fordításban: „kiderül”) hagyományos alkalmazásának. Szerinte azok a bibliafordítások helyesek, amelyek a „megigazítatik”, „meg-

bosszultatik” igéket alkalmazzák, és hogy az eredeti kifejezésnek semmi köze a „megtisztításhoz”. Még ha „megtisztításra” is utalna, Dániel 8. fejezetének kontextusa inkább egy olyan megtisztítást sugalmaz, mint amelyet Ezékiás hajtott végre (2Krn 29:15–19), azaz a bálványimádás gyalázatától, nem a megtértek bűneitől való megtisztítást.

Tuland, kijelentései alátámasztására McCready Price magyarázatait idézte, ahol a szerző megjegyzi, hogy Dániel 8:14 prófeciájának pontos értelme problematikus volt (megtisztítás, megbosszulás, vagy mindkettő). Tuland továbbá a Generál Konferencia által publikált, „Problems in Bible Translations” című könyvből, az Adventista Bibliakommentár 4. kötetéből, valamint a „Questions on Doctrine” című könyvből is idézett, ahol a héber jelentés igazolt volt („megigazítatik”), jöllehet a „megtisztítatik” jelentést is magában hordozta. Az idézett forrásokkal ellentétben Tuland azt állította, hogy a héber kifejezés jelentése kizárólag a „megigazítatik”/„megbosszultatik”, amiből teljesen hiányzik a „megtisztítatik” jelentésárnyalat.

Tuland megpróbálta értelmezni Dániel 8:14 szentélyének „megigazítatását” a „mindennapi áldozatról” szóló új magyarázat fényében, amely 1930 után vált népszerűvé: Jézus mennyei szentélyben való közbenjárása vagy szolgálata. A Zsidókhöz írt levél 9. fejezetére utalva ugyanazt a magyarázatot javasolta, mint Fletcher és sokan mások.

Az 1960-as évekkel kezdődően Walter E. Read, teológus és szerkesztő tanulmányokat közölt a szentélyről és az ítéletről, amelyek védőbeszédnek voltak az evangélikus Walter Martin bírálataival szemben.¹¹ Read kiemelte a tényt, hogy sok evangélikus a kálvinista előítéletek miatt kifogásolja ezt a doktrínát, amely előítéletek ahhoz a hamis hithez vezetnek, hogy az ember, ha egyszer üdvözült, örökké üdvözült. Ezzel ellentétben az adventizmus, akárcsak a metodizmus, arminianus elvek szerint gondolkodott: a kegyelem nem „ellenállhatatlan”, és szentek is elbukhatnak, még jóvátehetően is. Ezért jogos a Bibliának egy vizsgálati ítéletre vonatkozó ígérete (Róm 14:10; 2Kor 5:10; 1Pt 4:5–7.17–18).

Dániel 8:14-re vonatkozóan Read megemlítette Rashi rabbinikus magyarázatát, amely szerint a héber „nisdaq” ige jelentése a következő lenne: „engesztelés fog történni (Izrael bűneiért)”. Read

A NAPJAINKBAN DIVATOS, EVANGÉLIUM KÖZPONTÚ VÉLEMÉNYEK ELLENÉRE KRISZTUS, PÁL ÉS A TÖBBI APOSTOL EVANGÉLIUMA SOKKAL MAXIMALISTÁBB, MINT A PROTESTÁNS ORTODOXIA EVANGÉLIUMA. KÖZELEBB ÁLL WESLEY-HEZ MINT LUTHERHEZ, S MINT ILYEN, TÖKÉLETESEN KOMPATIBILIS AZ ÍTÉLET DOKTRÍNÁJÁVAL. KRISZTUS LELKE NÉLKÜL, FELTÁMADÁSÁNAK ÉLETÜNKBEN MEGNYILATKOZÓ EREJE NÉLKÜL AZ EVANGÉLIUM VALÓBAN NEM SEGÍTHET GYŐZELEMRE A BŰNÖK FELETT.

továbbá elmondja, hogy habár a kifejezés elsősorban a „megtisztított szentélyre” vonatkozik, végül az egész világ-egyetem büntől való megtisztítását jelenti.

1964-ben Jerome Justesen amerikai lelkész, majd brazil teológiai professzor egy nagyon aprólékosan kidolgozott nyelvészeti tanulmányt közölt az Andrews Egyetem akadémiai közlönyében a Dániel 8:14-ben szereplő „nisdaq” igéről.¹² Miután rámutatott arra, hogy a bizonyosság súlya a jogi értelem felé billenti el a mérleg nyelvét („megigazítatik”, „igazságban részesül”), Justesen a jelentésárnyalatokat is figyelembe vette, és arra a következtetésre jutott, hogy Jób 4:17; 17:9; 2Sám 22:21.25; Zsolt 18:20.24 versekben a szó „tisztaság” (erkölcsi, jogi tisztaság) értelemmel bír, és hogy Dániel is ezt az értelmet kívánta közvetíteni könyve 8:14 versében. A lábjegyzékben azonban Justesen minden magyarázat nélkül idézi Siegfried Hornt, aki azt gyanította, hogy a „megtisztítatik” jelentés annak tudható be, hogy a zsidók legelőször ekképpen értelmezték a próféciát, IV. Antiokhosz templomgyalázását és a templomnak a makkabeusok általi megtisztítását követően.

1968-ban Merwin R. Thurber, a *Review and Herald* szerkesztője azzal a szándékkal jött az Andrews Egyetemre, hogy találjon egy olyan professzort, aki könyvet írna a szentély teológiájáról. Andreasen könyvét idejétmúltak tekintették, ezért ragaszkodott a kiadó egy új könyv megírásához. Végül az a döntés született, hogy az Andrews összes teológusa együtt írja meg azt a könyvet. A projekt vezetőjének Raoul Dederent nevezték ki. A projekt azonban hamar megbukott. Attól féltek, hogy a hagyományos értelmezést nem fogják tudni megerősíteni, mivel azt a Biblia nem támasztaná alá.

1968 októberében W. P. Bradley, a Generál Konferencia altitkára „Limitations on Symbolism” címmel cikket publikált a „Ministry” című adventista lapban, amelyben aláhúzza, hogy a szentély szimboliztikája korlátolt, és hogy nem lehet túlságosan erőltetni az analógiákat. Bradley különösképpen néhány népszerű elméletet bíralt, amely a szentélyt az emberi lényel azonosította, annak két „helyiségével”: a tudattal és a tudatalattival.

1969-ben és 1970-ben Pedro de Felipe del Rey, spanyol nemzetiségű Collonges-i adventista diák is jelentős mértékben hozzájárult munkájával Dániel 8. és 9. fejezetének magyarázatához. Tanulmányának címe: „Identification de la petite corne de Daniel 8” (A Dániel könyve 8. fejezetében szereplő kis szarv azonosítása). A többi értelmezőkel ellentétben, Pedro de Felipe egy eredeti magyarázattal rukkolt elő a római szarvnak a kecskebak négy szarvából való származására vonatkozóan. Megfigyelte, hogy Pergamon királyságát (Lüszimakhosz királyságának folytatását) végrendelet útján Róma örökölte, s így Róma volt annak a Pergamonnak mint királyságnak és papi rendszernek a törvényes örököse, amely közvetlenül Babilontól származott.¹⁴

E szarv identitásának jellegzetessége nem annyira politikai hatalmában rejlett, mint inkább papi tradíciójában, amelyet először a pogány császárok testesítettek meg, majd

a keresztény császárok (Constantinustól Gratiánusig), ezt követően pedig I. Leóval kezdődően a titulust átvették a pápák, és kizárólag ők birtokolták. A teológus Alfred Vaucher (Collonges) és az olasz rádióevangélista, Adelio Pellegrini azon kevesek közé tartoznak, akik elfogadták del Rey értelmezését.

1973-ban C. L. Price, George McCready Price testvére levelet írt a Generál Konferencia elnökének, Robert Pierzonnak és másoknak, amely levélben nemtetszését fejezte ki a szentély történelmi doktrínájával kapcsolatban. Ellenvetései megegyeztek Fletcher ellenvetéseivel. Price különösképpen abba kötött bele, hogy Dániel 8:14 versét oly módon értelmezik, hogy az nem felel meg a 13. versben megfogalmazott kontextuális kérdésnek, mivel a kérdés arra a gyalázatra vonatkozott, amelyet az arrogáns szarv hozott a szentélyre, miközben a 14. versben említett megtisztítást a szentek bűneitől való megtisztításként értelmezik.¹⁵

1979-ben az Andrews Egyetem Újszövetség-professzora és az Adventist Society for Religious Studies (ASRS) elnöke, William Johnsson, akit konzervatív de nem dogmatikus teológusként ismertek, egy nagy lélegzetvételű tanulmányt írt a Zsidókhöz írt levélről¹⁶, amely az üdvösség bizonyosságát hangsúlyozza. Johnsson doktori disszertációját is a Zsidókhöz írt levélből írta (a gyalázatról és a megtisztításról), és számos tanulmányának témája ez a kérdés. Írásait „külső”, nem adventista akadémiai közlönyök is publikálták, ami ritkán fordult elő adventista teológusok munkáival.

Johnsson szerint több kollégája is azt tanácsolta, hogy ne a Zsidókhöz írt levél témájában doktoráljon, mivel ez a téma veszélyes lehet egy adventista számára. Maga Heppenstall is kifejezte aggodalmát, hogy az episztoला akadémiai igényű kutatása után még mindig adventista marad-e. Johnsson azonban kijelentette, hogy e tanulmányozás eredményeként adventista meggyőződése csak megerősödött¹⁷. Kutatásai a büntől való megtisztulásra és Jézus áldozatára összpontosítanak (Zsidó 1:3), a mennyei szentély valóságát pedig inkább funkcionális szempontból értékeli. Johnssont nem érdekli a mennyei szentély strukturális valósága. Más adventista szerzőktől eltérően, Johnsson más helyeken is felismeri a Zsidó 9. fejezetében megjelenő Engesztelési Nap motívumát, de Dániel 8:14 történelmi értelmezését nem tagadja.

1978 után a dél-afrikai Smuts Van Rooyen, szintén az Andrews professzora, bírálni kezdte a szentély doktrínáját. Szerinte ez a tan nem egyéb, mint a Dániel 8:14-ben található prófécia egymást követő értelmezéseinek sora: a második eljövétel, a „nyitott ajtó”, a „vizsgálati ítélet”, az „élő templom” megtisztítása, a preadvent – az ezer év előtti – ítélet. Legfontosabb ellenvetése az volt, hogy a szentély doktrínája, ahogyan az „A nagy küzdelem” című könyvben is be van mutatva, nem más, mint a maximalista legalizmus kifejezése, mely ellentétben áll a kegyelem evangéliumával és a hit általi megigazulással, mivel az összes bűn

feletti győzelmet feltételezi, még az élők feletti ítélet órája előtt.

Annak elfogadása, hogy a bűnök a vizsgálati ítéletig fel vannak jegyezve a mennyei jegyzékben, hogy az utolsó nemzedéket Isten élve ítéli meg, nem pedig annak halála után, és hogy a szorongattatás idején, a kegyelemidő lejártá után, a szenteknek Közbenjáró nélkül kell megállniuk Isten szentsége előtt, a lehető legrémítőbb és csüggesztőbb a legtöbb ember számára. Ezzel ellentétben az evangélium, ahogy azt számos népszerű adventista gyülekezetben prédikálják, sokkal barátságosabb a bűnös emberi lélekkel. Van Rooyen ez által az „egyértelműen evangélium-központú” lelkület által a szentély tana bírálói legfontosabb kifogásainak adott hangot.¹⁸

Meditációk

Van Rooyen alapvető ellenvetése kidomborította a tény, hogy az „evangélikus” evangélium és a szentély, illetve az ítélet adventista tana összeférhetetlen egymással. A bírálók véleménye szerint ez az összeférhetetlenség csak akkor lenne megoldható, ha lemondanánk, vagy legalábbis drasztikusan módosítanánk vagy a történelmi doktrínán és Ellen White tekintélyének megítélésén, vagy magán az evangéliumon.

Számos adventista mentes az ilyen természetű feszültségektől, azon egyszerű okból kifolyólag, hogy semmilyen relevanciát nem lát egy olyan teológiában, amelyet csupán történelminek minősít. Másokat meg azért nem frusztrál ez a kérdés, mert nem a teljes képet szemlélve kutatják azt, hanem darabjaira szedve: elfogadván mindenik tant, de egymástól külön, úgy, hogy e doktrínáknak nem lévén közük egymáshoz. De hála Istennek, nincs szükség erőltetett összehangolásra, és arra sem, hogy valamelyik tant feláldozzuk vagy megcsönkítsuk ahhoz, hogy egymással kompatibilisekké tegyük. A napjainkban divatos, evangélium központú vélemények ellenére, Krisztus, Pál és a többi apostol evangéliuma sokkal maximalistább, mint a protestáns ortodoxia evangéliuma. Közelebb áll Wesley-hez mint Lutherhez, s mint ilyen, tökéletesen kompatibilis az ítélet doktrínájával. Krisztus Lelke nélkül, feltámadásának életünkben megnyilatkozó ereje nélkül az evangélium valóban nem segíthet győzelemre a bűnök felett.

Az adventista teológia, igehirdetés és lelkiség két, egymással szemben álló rossz közötti küzdőtérre változott: 1. a legalizmus és annak változatai: a formalizmus (rutinszerű legalizmus), dogmatizmus (álszent legalizmus), maximalizmus (misztikus vagy idealista legalizmus); 2. a népszerű evangélium és változatai (szabadosság, szociális evangélium, az olcsó kegyelem evangéliuma, pszichológiai evangélium, karizmatikus evangélium, stb.). Az „egyszer üdvözült, mindörökké üdvözült” szlogen – azaz ha egyszer megbocsáttattak a bűneink, és megbéértünk Istennel, nem kell többé aggódnunk az üdvösségünk miatt – hamis tan. Hirdetői egy feltétlen, gondok nélküli bizonyosságra törekednek, amelyben nem kell félniük attól, hogy a menny el-

lenőrizi keresztény mivoltukat. Ezért a Szentíráshoz és az Isten vezetéséhez hűséges adventizmus figyelmezteti a világot: a Biblia Krisztusa és a népszerű Krisztus nem egy és ugyanaz a személy! ■

1. R. Cottrell, „Sanctuary Debate: A Question of Method” (*Spectrum*, 10/4, 1980 március, 18).
2. Célzás a Dániel 8:14-ben szereplő „kiderül a szenthely igazsága” kifejezésre, amelyet véletlenszerűen vagy sem, a Septuaginta is használ (a Biblia ógörög-változata). A héber szövegben azonban a *wə-niṣdaq* ige (melynek gyöke a *zdaq*, s amely az *igazság* fogalmát fejezi ki) jelentése ez: [a szentély] igazságban részesül, megbosszultatik, megigazítottatik.
3. R. F. Cottrell, „The »Sanctuary Doctrine« – Asset or Liability”. www.rethinkingadventism.com/support-files/cottrell_1844.pdf. A Cottrell-biográfiához lásd Florin Lăiu, „Ospăț la masa critică”, 2009:9–13, www.academia.edu.
4. Lásd <https://adventiststudies.com/2012/01/16/post-35>.
5. „Az is lehetséges, hogy a Septuaginta fordítót befolyásolták az új keletű jeruzsálemi események. Valószínű, hogy Dániel 8. fejezetének proféciját a IV. Antiokhosz által okozott vallásos válságra, a Templom meggyalázására, illetve a Templom makkabeusok általi megtisztítására alkalmazták. Az is lehetséges, hogy ez az értelmezés arra készítette őket, hogy a héber *niṣdaq* igét (megigazit, megbosszul) a görög *καθαρισθήσεται* igével fordítsák (meg lesz tisztítva)”. Lásd: www.uni-magdeburg.de/mbl/Biografien/0183.htm
6. G. McCready Price, *The Greatest of the Prophets*, Mountain View, California, 1955: 30-31.
7. *Spectrum*, 10/4, 1980 március, 16–26. <http://spectrummagazine.org/>
8. E. Heppenstall, *Our High Priest: Jesus Christ in the Heavenly Sanctuary*; Review and Herald, 1972.
9. „The Pre-Advent Judgment”, *Ministry*, 1981 december.
10. C. G. Tuland, „A Partial Re-examination of SDA Interpretation of Daniel 8:14”, amit D. Ford idéz *Daniel 8:14* című tanulmányában. Euangelion Press, 1980:63-57.
11. W. E. Read, „The Investigative Judgment – Does This Teaching Have Any Biblical Basis?”, *Ministry*, 1960 július; „The Investigative or Pre-Advent Judgment: Does the Bible Reveal the Time for This Phase of the Judgment to Begin?” 1960 december; „Day-for-a-Year Principle” (1968 augusztus); „Daniel 8:14 and the Cleansing of the Sanctuary” (1967 március, április, május, július); vö.: www.ministrymagazine.org/archive; „Further Observations on *šādāq*”, AUSS 4 (1966) 29-36, nr. 1, 1966.
12. „On The Meaning Of Tsadaq”. AUSS (1964), 2/52–61.
13. Ritchy Way, „In-house Problems with the Investigative Judgment”, www.goodnewsforadventists.com.
14. Alfred Vaucher (Szemináriumi előadások Dániel proféciairól [kiadatlan]) és Adelio Pellegrini szerint, lásd: http://adeliopellegrini.com/QIPDS/cap11.php#_ftn72. Pedro de Felipe del Rey, *La identificación del Cuerno Pequeno de Daniel 8*, Madrid, 1970. Lásd: <http://rincondelpoeta.com/libros/pedrodefelipe.htm>.
15. C. L. Price, „Should a Question be Answered?” (1973), amelyet D. Ford idéz *Daniel 8:14* című munkájában, 109.
16. W. G. Johnsson, *In Absolute Confidence: The Book of Hebrews Speaks to Our Day*, Nashville, Southern Pub. Assn., 1979.
17. W. G. Johnsson, *Embrace the Impossible*, Review and Herald, 2008: 78–79.
18. „Interview with Smuts van Rooyen,” *Evangelica*, 1982 május, 14. Lásd: www.dennispriebe.com/new/node/50. Lásd még https://en.wikipedia.org/wiki/Investigative_judgment. Van Rooyen professzort az Andrews elbocsátotta, de lelkészként tovább dolgozhatott. Ma is szolgál, és fülnék tetsző módon hirdeti az evangélium üzenetét, prédikációiból azonban hiányzik Jézus utolsó, mennyei szentélyben végzett szolgálatának dicsősége.

Florin Lăiu, a Bibliatudományok professzora, Adventista Teológiai Intézet

HOGYAN KÖSZÖNHETEM MEG NEKI?

1. Mit érez Isten azok iránt, akik megadják jövedelmükből a Neki járó részt?

A válasz az alábbi számkódban van elrejtve. Olvasd el 2Kor 9:7 versét is.

S	T	E	Z	R
3	67	99	5	1

35991996799679967

2. Töltsd ki az üresen hagyott részeket, majd tanuld meg kívülről a bibliaverset.

„Aki _____ a kevesen, a sokon is _____ az; és aki a kevesen _____, a sokon is _____ az” (Lk 16:10).

**A NYÁJ
BARÁNYKÁI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
a Román Unió
Gyermekosztályá-
nak aligazgatója

3. Hol van megírva a Bibliában

- ____ „mert Ő az, aki erőt ad néked a gazdagságnak megszerzésére”
- ____ „enyém az ezüst és enyém az arany”
- ____ „az Úré a föld s annak teljessége”
- ____ „valamit adándasz nékem,
annak tizedét néked adom”
- ____ „A földnek minden tizede... az Úré”
- ____ „ki-ki az ő képessége szerint adjon”
- ____ „mivel fizessenek az Úrnak?”

Írd az idézet előtti vonalkára az igé helyét.

1. 5Móz 8:18
2. Aggeus 2:8
3. Zsolt 24:1
4. 1Móz 28:22
5. 3Móz 27:30
6. 5Móz 16:17
7. Zsolt 116:12

MINDEN ÁLDÁS FORRÁSA

A „pénz” szó hallatán vannak, akik másoknál jobban hegyezik fülüket. Sokan tesznek fel nekem tizeddel kapcsolatos kérdéseket: „Hol van az »Úr tárháza«?” „Helyes a tizedemet jótékonyági vagy evangelizációs célra felajánlanom?” „A nettó vagy a bruttó keresetemből számítsam ki a tizedet?” Véleményem szerint jó, ha a pénzre vonatkozó kérdésekben állandó és áttetsző az informálás. Úgy érzem, prédikációinkban nem foglalkozunk eleget ezzel a témával. A fenti kérdések némelyikére választ találhatunk, ha igazán és őszintén megértjük, hogyan kell viszonyulnunk a tizedfizetés és adakozás elvéhez.

A tized mint a szövetség része. A tizedfizetés gyakorlata a szövetség népe életének részét képezte (3Móz 27:30–33; 4Móz 18:21–32). A megkötött szövetség értelmében Isten megígérte, hogy anyagi tekintetben is megáldja Izraelt, azzal a feltétellel, hogy engedelmeskedik, ugyanakkor engedetlenség esetén el kellett fogadnia Isten ítéletét (5Móz 28; Mal 3:8–12).

Hogyan alkalmazható ez a modell a mai keresztényre? A „ha én is nyerek, te is nyersz” elvéről van itt szó? Miért adok tizedet? Hogy elnyerjem Isten áldásait? Hogy „mezőim” gazdag „termést” hozzanak? Hogy felvirágozzon a vállalkozásom? Hogy még több pénzt keressek? Ha megszűnik az áldások „zivatara”, még mindig hűséges leszek Istenhez a tizedet illetően?

A tized mint kötelesség. A Biblia említ egy másik tizedfizetési modellt, amelyet a vallási vezetők gyakoroltak, de amelyet, úgy tűnik, Jézus helytelenített: „Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok! Mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok amik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni!” (Mt 23:23).

Izraellel való kapcsolatában Isten azt akarta, hogy a tized által utat nyisson az áldások felé. Ha helytelenül alkalmazták, a tized felajánlása áldásból teherré válhat. Van, aki azért fizeti, nehogy valami rossz történjék vele. Ahelyett, hogy ezzel Isten iránti hűségét fejezné ki, mindössze egy vallásos kötelességnek tesz eleget, és ha már megtette, lelki büszkeség töltheti el szívét (Lk 18:9–12).

Jézus elítéli ezt a gyakorlatot. Az adakozáshoz helyes motiváció szükséges. Kapcsolatban lenni Istennel nem csak azt jelenti, hogy visszafizeted a Neki járó tizedrészt, hanem azt is, hogy az otthon maradt kilenctized részt is

úgy használod fel, ahogyan Ő szeretné. A tizedfizetés nem helyettesítheti a felebarát iránti irgalmat és méltányos magatartást.

A tized mint imádati aktus. A Szentírásban a tizedet mint imádatot már azelőtt gyakorolták, hogy az szövetségbe lett volna foglalva, illetve kötelességgé degradálódott volna. 1Móz 14:17–24 versei szerint Ábrám tizedet fizetett hadizsákmányából Melkisédeknek, Sálem királynak. Melkisédek a maga során megáldotta Ábrámot.

A tizeddel mint imádati aktsussal elismerjük, hogy Isten a Teremtőnk és minden áldásunk Kútforrása. Személyes hűségünket fejezzük ki Iránta. 1Móz 28:10–22 verseiből megtudjuk, hogy Isten egy álomban kinyilatkoztatja magát Jákobnak. Válaszként a pátriárka fogadalmat tesz: „Valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.”

Jákob számára a tized mint imádati aktus azon döntésének természetes gyümölcse, hogy szülei Istenét követi. Mi is szinte ösztönszerűen kell, hogy kifejezzük hálánkat megmentő Istenünk iránt, s e hálánk egyik imádati formája a tized. Amikor tizedet fizetünk, nem abból adjuk Istennek az egytized részt, ami a miénk, hanem megháláljuk Neki azt a kilenctizedet, amelyet ránk bízott.

Nem azért ajánljuk fel tizedünket, mert szeretjük Őt – saját magunktól nem vagyunk képesek szeretni. Adakozunk, mivel meg akarunk tanulni szeretni. És Isten megtanít, mennyit kell adakoznunk, ha igazán szeretünk. Adományozás által fejlődik ki a motiváció, hogy másokon segítsünk. A tized Istenhez történő visszajuttatása nem adakozókészségünket fejezi ki, hanem Urunk iránti tisztességünket. Nagylelkűségről adományainkkal teszünk bizonyosságot.

Ha valaki a tizeden kívül – amelyet imádati aktusként él meg – jövedelme bizonyos százalékát különböző célokra szeretné adományozni, saját belátása szerint, megteheti, és ezzel még inkább elismeri, hogy Isten az ő teremtő Ura. Engedjük meg Neki, hogy uralkodjék életünk felett, hiszen Ő minden áldás Forrása. Mi több, a tizedfizetés mint imádati aktus Isten iránti, hálás szívünkől fakadó engedelmességünk személyes és konkrét kifejezése. ■

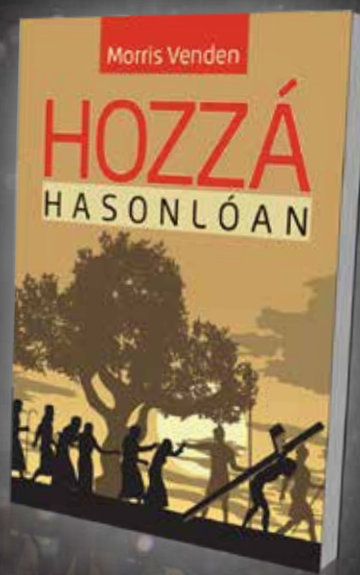
Ștefan Tomoiagă, a Román Unió elnöke

VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE KIADÓ – Könyvajánlat

JÉZUS – Hallottál már Róla, olvastál, énekeltél Róla. Ezzel a könyvvel szeretnénk egy új perspektívából megközelíteni Jézust. Egyetlenegy dologra fektetünk hangsúlyt: hogyan viselkedett az emberekkel.

Szeretettel fogadta a bűnösöket, a romlott életűeket és a tolvajokat, s a kor kisebbségeihez is méltóságteljesen közeledett. Együttérzést tanúsított a félnékek és megszorodottak iránt, a büszkéket és öngazultakat pedig megfeddte.

Morris Venden könyve meghívás számodra, hogy a Krisztus útjára lépve Őhozzá hasonlóná válj.

Hogyan romolhatott el ennyire a világ? Miért van annyi szenvedés? Honnan származik a gonosz? Vége lesz-e valaha?

Sok embert foglalkoztatnak ezek a kérdések. A tudomány nem ad rájuk választ, a filozófia pedig sokszor egymásnak ellentmondó magyarázatokkal szolgál. Hol keressük az igazságot?

E könyv tartalma egy nagyobb lélegzetvételű, „A megváltás története” című könyvből készült válogatás és adaptáció. Szerzője Ellen G. White, akit a Smithsonian egyik 2015 nyarán megjelent különkiadásában minden idők legfontosabb száz amerikai írója közé sorol. Munkáit több mint 160 nyelvre fordították le, amivel minden más írónót megelőz a világon. Írásai emberek millióit gazdagították lelkileg, és számuk egyre növekszik.

Lucian Cristescu bibliatanulmánya a „világvége” fogalmát Jézus szemzőgéből próbálja értelmezni úgy, ahogyan azt a négy evangélium és a Jelenések könyve – „Jézus Krisztus kijelentése” – kifejti.

Míg az evangéliumok csupán töredékes formában érintik a világvége kérdését, addig a Jelenések könyve kifejezetten ezzel foglalkozik. János első kézből, magától Jézustól kapja a kinyilatkoztatásokat.

„Én vagyok az Alfa és az Ómega... az Első és Utolsó... Pedig halott valék, és íme, élek örökkön-örökké... Írd meg, amiket láttál, és amik vannak és **amik ezek után lesznek...**” „...E beszédek **hívek** és **igazak...**” (Jel 1:11–19; Jel 22:6)

